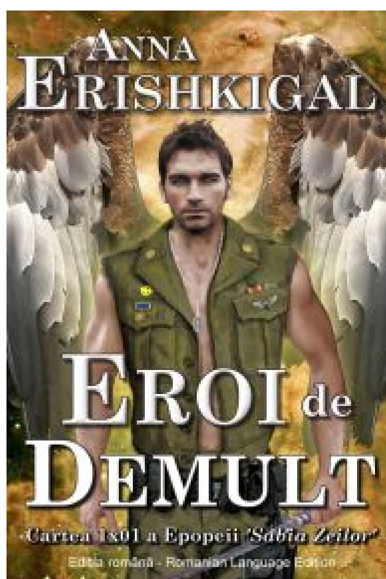

ANNA
ERISHKIGAL
EROI de
DEMULT
Cartea 1x01 a Epopeii 'Sabia Zeilor'
Ediția română - Romanian Language Edition

Anna Erishkigal

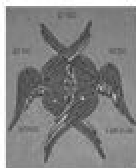
EROI DE DEMULT

(o nuvelă)

Epopeei Sabia Zeilor
(Episod 1x01)

Ediția română

Prezentare

Colonelul Mikhail Manniki'ili din Forțele Speciale Angelice se trezeşte rănit mortal în nava prăbuşită. Cea care îl salvează are o putere misterioasă de a vindeca. Dar cine l-a doborât pe Mikhail? Şi de ce?

Ninsianna a avut întotdeauna o relație specială cu zeița. Descende dintr-o linie lungă de şamani şi vindecători. Când fuge în deşert pentru a scăpa de căsătoria forțată cu fiul arogant al Conducătorului, ultimul lucru la care se aşteaptă este să cadă din cer un om cu aripi.

În tot acest timp, în rai, Primul-ministru Lucifer, fiul adoptat al Împăratului Etern, coace un plan pentru a trece peste dorințele tatălui său nemuritor.

Este o luptă pe viață şi pe moarte în această primă parte a repovestirii sci-fi Sabia Zeilor despre mitul îngerilor căzuți.

.

Această carte NU este o ficţiune cu caracter religios!

Dedicaţie

Dedic această carte tuturor femeilor şi bărbaților bravi care slujesc în forțele armate. Vouă vă dedic cel mai mare, cel mai puternic super-erou care a călcat vreodată pe pământ. Arhanghelul Mihail. Un soldat... ca voi.

Sunteți asemenea vântului care ne poartă aripile. Mulțumim!

O notă despre timp...

Toate faptele din acest roman se petrec cronologic sau concomitent. Orice abatere este specificată – “în urmă cu trei ore” sau “în prezent”. Deoarece povestea este relatată din punctul de vedere al unor personaje diferite, unele evenimente se pot suprapune temporal pentru a oferi cititorului o privire de ansamblu asupra acțiunii. Chiar şi aşa, de obicei, principiul cronologic este respectat.

Alianța Galactică şi Imperiul Sata’anic deopotrivă măsoară scurgerea timpului prin raportarea la ziua în care Împăratul Etern a semnat acordul conform căruia Calea Lactee se diviza în două imperii (adică în urmă cu 152.000+ ani). *D.Î.* înseamnă “După Împărați”. Punctul zecimal după an marchează luna, adică 02 = februarie. Toate datele Galactice Standard corespund timpului de pe Pământ, dacă nu se menționează altfel.

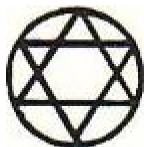
.

152,323.02 = 2 februarie 3390 î.H.

Geneza 1-6

Şi s-a întâmplat, pe când oamenii au început a se înmulți
pe fața pământului şi li s-au născut fiice,
Că fiii lui Dumnezeu au văzut că fiicele oamenilor erau
frumoase şi şi-au luat soții din toate pe care le-au ales. [...]
Erau uriaşi pe pământ în acele zile şi, de asemenea, după
aceea, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor
şi ele le-au născut copii, aceştia au devenit oameni puternici,
care au fost în vechime oameni de renume.

Prolog

Tărâmurile Transcedentale
Împăratul Shay'tan

SHAY'TAN

Cei doi zei străvechi se aplecară deasupra galaxiei de argint strălucitoare care se învârtea în spațiu, contemplând următoarea mişcare. Aşa făceau din timpuri iremoriabile, Dumnezeu şi Diavol, doi adversari antici captivi pentru totdeauna într-un joc de şah.

Cea mai mare dintre cele două divinități, un dragon roşu enorm, mută un pion negru în calea unei ture albe.

— Nu mai ai pioni! bombăni Shay'tan.

— Piesele Curții valorează mai mult decât pionii!

Adversarul său, ce purta o robă albă, îl depăşi cu uşurință:

— Ele le pot dejuca planurile.

— Ahh... Râsul lui Shay'tan se transformă într-un rânjet de vânătoare. Nu ai suficient respect pentru pioni. Nu contează cât de puternice sunt piesele Curții tale, zise el, mutând un al doilea pion negru pentru a lua tura. Nu vei avea niciodată destule. Mai ales dacă vei continua să mizezi pe mişcări banale.

Aruncă tura nefericită în grămada lui tot mai mare de cuceriri, care zăcea împrăştiată în jurul tronului asemenea unui morman de jucării stricate. Împăratul Etern Hashem mimă o expresie de indignare.

— Folosesc piese superioare pentru a avea o strategie superioară! spuse el. Într-adevăr, Shay'tan. Gândeşti prea mult pe termen scurt ca să înțelegi subtilitățile!

— Victoria este legată de numere! râse Shay'tan. Cel care are cele mai multe piese câştigă.

Sprâncenele stufoase ale Împăratului se împreunară, concentrându-se... El analiză o tură neagră care orbita în jurul unui nebun, adânc pe teritoriile neexplorate.

— Ce urmăreşti, bătrân diavol?

Shay'tan mimă cel mai nevinovat rânjet al său, coada lui lungă şi roşie zvâcnind ca aceea a unei pisici ce urmăreşte un şoarece. Hashem luă un cal alb şi se gândi la următoarea mişcare. Rânjetul lui Shay'tan dispăru când îşi dădu seama ce piesă de şah avea să folosească adversarul său. Aripile sale pieloase zvâcniră spre exterior în timp ce Hashem muta calul alb spre premiul cel mai mare.

— Cal alb, Sector Z3...

— Oh, nu, nu faci asta!

Shay'tan îşi înşfăcă tura neagră şi o trânti asupra galaxiei, aruncând calul alb din cer.

Camera se zdruncină.

Tavanul dispăru, transformându-se într-un baldachin orbitor de lumină albă.

— Shay'tan! strigă o femeie. Trebuia să-ți aştepți rândul!

O figură aurie, vagă, deveni vizibilă în ceruri, veghind deasupra lor ca şi cum ei înşişi ar fi fost piese de şah pe o tablă mult mai mare. Cu o răsucire a încheieturii mâinii, Cea-Care-Este îi goli de preştiința lor şi îi aruncă înapoi în galaxie, pentru a vedea cum aveau să li se manifeste mişcările în imperiile galactice pe care ambii le conduceau.

Capitolul 1

Aceea, când fiii lui Dumnezeu au intrat la fiicele oamenilor
şi ele le-au născut copii, aceştia au devenit oameni puternici,
care au fost în vechime oameni de renume.

.

Geneza 3-6

.

Februarie – 3,390 î.Hr.

.

Durere.

Metalul îi străpunse carnea într-o explozie de scântei arzătoare, zdrobitoare, ce cuprindeau întreg corpul. Gâlgâi în agonie când o tijă de oţel îi străpunse pieptul, ţintuindu-l pe puntea navei sale ca un fluture. Sângele îi năvăli în plămâni, arzând şi sufocându-l. Mirosul dulce, arămiu umplea aerul; mirosul propriei sale moarţi iminente.

Încercă să-şi amintească propriul nume; dar nu existau amintiri, doar senzaţia de cădere.

„Deci asta e? Sfârşitul...”

O singură lacrimă i se scurse în timp ce nava lovea atmosfera, începând să ardă; simţi cu ascuţime înţepătura sărată care traversa o tăietură, chiar şi prin căldura şi durerea celorlalte leziuni. *Singur*. Ştiuse dintotdeauna că va muri singur.

Nava scoase un sunet arsuzitor drept avertisment.

El închise ochii şi se rugă să treacă în linişte în vid, să îşi simtă viaţa scurgându-i-se din trup pentru ca durerea să se sfârşească. Dar, chiar aproape de moarte, partea care îi amintea cine este, de fapt, îi şopti:

Luptă!

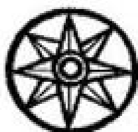
Supravieţuieşte!

Trăieşte o altă zi.

Îşi încleştă pumnul în jurul figurinei mici şi negre pe care o păstra mereu lângă inima sa. Avea să finalizeze misiunea. Avea să îi înfrângă pe cei care făcuseră asta; chiar dacă nu avea nicio amintire a celor împotriva cărora lupta sau a motivului pentru care lupta.

Mult timp după ce ar fi trebuit să fi trecut dincolo de această lume, el continuă să lupte pentru fiecare gură de aer.

Capitolul 2

Februarie – 3,390 î.Hr.
Pământul: 12 ore mai devreme

NINSIANNA

Deşertul care se întindea între cele două mari râuri era un loc neospitalier, chiar şi în timpul sezonului ploios. Nu existau multe locuri în care să te poţi adăposti aici. Numai moloz şi mănunchiul ocazional de desiş, resturile scheletice ale pârâurilor de mult secate şi muntele îndepărtat pe care duşmanii lor îl considerau apanajul sacru al zeului lor.

Ninsianna, al cărei nume însemna *Cea-care-slujeşte-zeiței*, se ghemui în spatele unui morman de pietre, inima bătându-i puternic atunci când trei războinici îmbrăcaţi în kilt se apropiară periculos de mult de locul unde ea se

ascunsese, adunând crengi uscate din tufişuri pentru a aprinde un foc.

— De ce ar veni pe aici? întrebă Tirdard.

— A vrut să scape de *el,* spuse Dadbeh.

— Nu-l lăsa să te audă spunând asta, zise Firouz. El se crede îndrăgostit de ea."

— Aşa ar şi trebui să fie! spuse Tirdard. Se presupune că trebuie să se căsătorească la solstițiul de vară."

— Nu şi dacă nu reuşeşte să o prindă, răspunse Firouz.

— Dacă mă întrebați *pe mine*, pufni Dadbeh, ea a fugit cu un alt bărbat.

Ninsianna îşi acoperi gura cu mâna pentru a opri cuvintele ce amenințau să îi țâşnească printre buze: *„Nu poți să înțelegi că pur şi simplu nu vreau să mă căsătoresc cu el?”* Îşi exprimase protestul zgomotos, de multe ori, dar nimănui nu îi păsa de dorințele unei femei.

— Gândeşte-te ce copii frumoşi vei avea, îi spusese tatăl său, ironizându-i ezitarea. Cea-Care-Este aprobă această uniune. El este fiul unei căpetenii. Gândeşte-te ce prestigiu ne va aduce legătura caselor noastre.

Ei bine, ea nu voia să fie producătoarea de urmaşi a nimănui! Nu pentru sat. Nici măcar pentru Cea-Care-Este!

Conversația se încheie când Jamin păşi înapoi în zona de campare, cărând o gazelă moartă pe umerii musculoşi. Era un bărbat frumos, cu ten negricios, un nas drept şi fin, şi ochii cei mai negri văzuți vreodată. Fiecare femeie din sat se pierdea în fața puterii lui de atracție.

Fiecare femeie cu excepția *ei*...

Ea era singura pradă pe care nu reuşise să o atragă în patul lui!

Cel mai bun prieten al lui, Siamek, un bărbat înalt şi competent, aşeză sulițele cu vârf de obsidian şi capa lui Jamin.

— Vezi vreun semn al trecerii ei? întrebă Firouz.

— Doar urme de paşi, răspunse Jamin arătând către nord-est. Câteva mii de coți în *această* direcție.

— De ce s-ar îndrepta direct spre duşmanii noştri? întrebă Firouz. Nu realizează ca Halifianii o vor lua prizonieră?

— Pentru că este *femeie*, râse Jamin. Doar zeii ştiu ce îi trece prin mintea aia frumoasă.

Ninsianna apucă o piatră, încercând să reziste impulsului de a o arunca în capul arogant al fiului căpeteniei. Dacă nu ar fi fost stăpână pe "facultățile ei mintale", el ar fi fost mort până acum!

— Asta e ceea ce primeşti dacă te ții după fiica şamanului, spuse Firouz.

— Noi toți te-am avertizat, adăugă Siamek. Ninsianna este nestatornică.

Dadbeh râse.

— Oh, Jamin! *Te vreau!*

Omul mic vorbise cu o voce înaltă, falsetto. Întoarse capul, pretinzând a fi celălalt sine al său:

— Ba nu, de fapt nu te vreau! continuă, iar apoi îşi întoarse spatele. Ba da, te vreau!

Se întoarse înapoi din nou:

— Nu, nu pot!

Tirdard îşi acoperi gura cu mâna, încercând să nu râdă.

— Tot timpul acesta, zise Firouz intrând şi el în joc şi împingându-şi bazinul înainte în încercarea de a imita mersul unei femei. Jucându-se cu magia tatălui ei!

— Shazam! rosti Dadbeh agitându-şi degetele. Jamin îi cade sub vraja.

— *Cade?* pufni Jamin. Nu chiar. Tatăl meu încurajează uniunea aceasta.

Privi către stânca după care Ninsianna stătea ascunsă:

— Femeie tipică! Prea proastă ca să îşi înțeleagă propria minte.

Îngenunche lângă gazela moartă, scoase recipientul cu apă şi se stropi cu câteva picături pe cap.

— Îți mulțumesc, frate, murmură el, pentru darul vieții tale.

Vântul se înteți şi răspunse într-un glas pe care numai Ninsianna îl putea auzi.

„Cu mare drag, fiu favorit...”

Jamin tăie pântecele gazelei cu o lamă de oxid, separând ca un expert organele interne de măruntaie pentru ca, atunci când vor pleca, hienele să le mănânce.

Siamek se lăsă pe vine lângă el şi arătă spre cicatricea de pe burta lui Jamin.

— Arătai precum gazela asta când te-am cărat înapoi cu intestinele scoase afară după vânătoarea de bouri.

Vorbea scăzut, astfel încât ceilalți bărbați nu puteau să-l audă:

— Dacă ea nu te-ar fi cusut, vindecându-te, ai fi mort. Poate ai confundat tratamentele ei cu dragostea.

În spatele rocii, Ninsianna îşi ținu respirația.

„Te rog... Fă-l să asculte...”

Jamin înfipse cuțitul în gazela moartă.

— Iar acesta este motivul pentru care trebuie să o aducem înapoi! spuse el. Assur are nevoie de tămăduitoarea lui ucenică.

Smulse unul dintre picioarele animalului şi îi întinse carnea lui Siamek. Ochii lui negri îl sfredeleau pe secundul său.

Siamek dădu din cap. El nu îl contrazicea *niciodată* pe Jamin în fața celorlalți oameni, dar fuseseră prieteni atât de mult timp, încât, între patru ochi, îşi spunea părerile fară ocolişuri. Siamek se ridică şi puse carnea pe foc.

Jamin stătea cu fața spre muntele îndepărtat, având o expresie vulnerabilă pe măsură ce soarele alerga spre orizont.

— Unde eşti? murmură el.

Îşi aşeză piciorul îmbrăcat în piele pe stânca după care Ninsianna stătea ascunsă şi privi îndelung orizontul, fixându-şi pelerina cu ajutorul unei agrafe de os sculptate cu măiestrie.

Ninsianna se ghemui ca un animal de pradă, ascunzându-se printre stânci. Vântul îşi schimbă direcția. Fumul bătea înspre ea acum, aducând cu sine mirosul savuros de carne prăjită, condimentată cu usturoi sălbatic şi câteva plante aromate din deşert. Stomacul îi mârâi, amintindu-i că în ultimele trei zile nu mâncase nimic altceva decât bastirma – carne sărată şi uscată.

Unde avea să trăiască? O femeie fără sat?

Niciun alt trib nu ar îndrăzni să o primească.

Vântul şopti:

„Ar fi într-adevăr atât de rău? Să fii soția unei viitoare căpetenii?”

Ea îşi apucă gulerul, sfâşiată de nesiguranță. Rezistase întotdeauna în fața darurilor lui şi a încercărilor de a o seduce; în fața modului în care el o urmărise, întotdeauna ca un leu vânându-şi tiptil prada. Dar atunci când fusese rănit, o nouă latură cu totul vulnerabilă a lui Jamin apăruse. În fiecare zi, când ea mergea să îi schimbe bandajele, el îi spunea poveşti despre toate locurile pe care le vizitase, popoarele pe care le întâlnise şi lucrurile sălbatice şi frumoase pe care le văzuse.

Îi promisese că, dacă îi va deveni soție, o va lua cu el.

În cele din urmă, Ninsianna spusese "da".

Dar apoi Jamin se însănătoşise şi revenise la a fi – *el*!

Când fata rupsese logodna, Jamin se opusese cu tărie. Poate dacă i-ar explica într-un fel că fusese speriată? Poate că el îşi învățase lecția?

Tot ce trebuia să facă era să se ridice şi să spună „aici sunt.”

— Hei, Jamin! îl strigă Firouz. Ce ai de gând să faci cu ea odată ce o prindem?

— O pun pe genunchiul meu şi o chelfănesc, spuse Jamin. Aşa cum ar fi trebuit să facă tatăl ei cu mult timp în urmă.

Războinicii râseră.

Îndoielile Ninsiannei îngheţară în piept. Bărbatul tipic! Spune un lucru ca să curteze o femeie, iar apoi un alt lucru doar pentru a îşi impresiona prietenii. Fusese înşelată de el o dată. Nu avea să îşi compromită judecata de dragul lui şi a doua oară!

Continuă să aştepte până când toţi bărbaţii se aşezară să mănânce şi apoi, foarte atent, începu să se târască înapoi. O pietricică se rostogoli şi îl lovi pe unul dintre războinici.

Scârţ!

Ninsianna îngheţă.

Toţi cei cinci bărbaţi se uitară în direcţia ei. Inima îi bătea frenetic. Îşi lipi corpul de pământ.

„Să nu mă vadă... Să nu mă vadă...”

În cazul în care ei s-ar fi ridicat, ea ar fi fost expusă.

Şopti rugăciunea pe care tatăl ei o rostea ori de câte ori aveau nevoie să pornească un foc, iar lemnul era umed, şi îşi imagină focul solstiţiului pe care îl aprindeau de două ori pe an. Focul izbucni într-o rafală arzătoare, făcând carnea să sfârâie şi să se aprindă. Bărbaţii se luptară să potolească vâlvătaia înainte ca bucata de carne să se transforme în cenuşă.

„Mulţumesc, Mamă!”

Ninsianna aşteptă până când bărbaţii se aşezară din nou pentru a mânca, iar apoi se strecură înapoi până când ajunse la un *wadi*, un pârâu uscat de deşert care avea apă numai după ploile torenţiale. La fundul său se afla o gaură întunecată, umedă, în care Dadbeh şi Firouz săpaseră pentru a găsi apă. Aici, în deşert, apa se evapora repede. Nu

numai că acea gaura era deja secată, dar solul avea un aer bolnav, urât mirositor.

Darul de a *vedea*, pe care îl moştenise de la tatăl ei, o avertiza în legătură cu apropierea duhurilor rele. Oricine ar fi băut apa aceasta avea să sufere de dureri abdominale şi diaree explozivă.

Ninsianna chicoti. Poate că *asta* i-ar descuraja pe Jamin şi oamenii lui?

Se grăbi spre vest, departe de teritoriul Ubaid, departe de Assur, departe de părinţii ei, care vorbeau despre obligaţie şi datorie. Aici, în deşert, un singur călător ar putea trece neobservat, dar o ceată de războinici ar trezi atenţia duşmanilor lor.

Nici măcar Jamin nu ar îndrăzni să rişte un război cu tribul feroce Halifian!

Soarele cobora în spatele muntelui pe care Ubaizii îl numeau "dinţi de hienă." Tribul Halifian considera acest munte sacru. În cazul în care Jamin ar fi fost prins acolo, ar fi izbucnit cu siguranţă o luptă.

Wadi-ul se întuneca pe măsură ce ţinutul aluneca, la rândul lui, în întuneric, dar harul de *a şti,* pe care îl moştenise de la tatăl ei şaman, îi lumina calea. Fiecare lucru viu emana o anume aură, de la cel mai mic fir de iarbă până la scorpionii care se strecurau printre stânci. Tatăl ei pretindea că femeile nu ar fi trebuit *să vadă*, dar ea putea simţi mult mai mult decât credea el.

Se împiedică de o stâncă.

Cu un strigăt, se pomeni cu faţa în jos pe pământ. Respirând din greu, se ridică şi îşi scutură praful galben de pe rochie. Trebuia să găsească adăpost. Departe, în deşert, nu exista nicio aură.

Ah! Cât de mult ura întunericul!

Ninsianna stoarse o înghiţitură de apă din recipientul său de vezică de animal, recipient acum flasc şi moale. Dacă

nu reuşea să găsească apă în curând, nu avea să aibă altă alegere decât să se întoarcă la râu.

Închise ochii şi ridică palmele spre cer.

„Minunată Mamă? Mi-e sete...”

Chiar la stânga ei, solul străluci, mânat de un murmur slab de viață. Apă subterană? Dacă nu ar fi căzut, probabil că nu l-ar fi observat.

Fata urmă calea wadi-ului, îndreptându-se spre muntele sacru. Un miros slab de pământ era purtat în vânt. Ninsianna se opri şi mirosi.

Apă?

Se repezi spre o stâncă ce era atât de mare încât *wadi-ul* fusese forțat să îşi croiască drum în jurul acesteia. Prelingându-se dintr-o fisură, un izvor mic de apă oferea lichid dătător de viață.

„Mulțumesc, Mamă!”

Ninsianna îşi umplu mâinile şi oferi prima înghițitură pământului, înainte de a-şi scufunda din nou degetele în bazinul minuscul care se formase la bază. Era rece şi dulce, fără duhoarea îngrozitoare care indica prezența spiritelor rele.

Scoase o pătură de lână din tolba ei piele. Aici, în deşert, un om putea muri din cauza căldurii în timpul zilei, iar apoi îngheța până la moarte pe timp de noapte. Totuşi, aprinderea focului era cea mai sigură cale de a atrage atenție nedorită asupra sa. Fata se sprijini de stâncă, meditând la destinul greu pe care îl avea.

Logodită! Cu un bărbat pe care nu îl iubea!

Noaptea deveni extrem de rece. Ninsianna începu să tremure. O haită de hiene se apropie, lătrând într-un mod neliniştitor. Fata îşi scoase lama de oxid şi o strânse la piept. Un şarpe ieşi din vizuină şi şuieră. În deşert, un animal scoase un strigăt de moarte.

— Mamă? zise ea cu voce ciripită. Ştiu că îl placi pe Jamin, dar are un temperament teribil. Nu puteai să-l faci să se îndrăgostească de altcineva?

Ce ar putea-o face pe zeiță să îşi nesocotească fiul favorit? Fata privi către stele.

Shazam! Ninsianna a făcut magia tatălui ei...

Ei bine, nu o făcuse. Nu chiar. Poate doar un pic... Ajunsese să îi pese de el, iar el fusese un insuportabil.

Ce-ar fi dacă...?

„Poate dacă aş face un ritual de dragoste pentru el?”

Ninsianna chicoti, cotrobăind prin tolba sa pentru a găsi relicvele sacre pe care le furase de la tatăl ei. Un sac de oase pentru a ghici viitorul. Parrotia uscate pentru a simboliza spiritul. O bucată de lapislazuli pentru a simboliza Pământul. Mâna ei tremură când atinse ultimul obiect; o sticluță mică din argilă care conținea o tinctura de boabe Belladonna şi păstăi de mac. *El* susținea că, în cazul în care o femeie ar fi băut poțiunea, ar fi devenit pierdută în vis. Dar, fără această poțiune, nici măcar tatăl ei nu putea auzi mesaje de la zei.

„De ce ar trebui să dicteze bărbații soarta femeilor, dacă o *zeiță* a creat tot ceea ce este?”

Ninsianna desfăcu dopul sticluței şi mirosi precaută. Nu putea înrăutăți cu nimic situația. Ciupindu-şi nasul, bău întreaga sticlă.

Ugh! Avea un gust asemănător urinei de capră!

Puse mâna la gură pentru a nu vomita.

Un sunet asemănător celei al apei învolburate îi vâjâi în urechi. Se târî spre izvorul sacru şi înghiți pumni de apă, încercând să scape de gustul din gură, dar urletul crescu mai puternic decât lumea din jurul ei. Fata se ghemui, strângându-şi stomacul. De ce, oh, de ce folosise, oare, de magia interzisă?

În cele din urmă, zgomotul începu să se liniştească. Nu. Nu era linişte. Gândurile curgeau în jurul ei ca un râu blând de informaţii. Ninsianna întinse palmele în sus, spre cer, şi începu să îngâne o rugăciune:

.

O, Preamărită Mamă!
Tu ai puterea de a schimba soarta.
În mâinile tale binevoitoare,
Răul devine bun.
La dreapta ta este Justiţia,
La stânga este Bunătatea.
Către tine mă întorc pentru a face jalbă.

.

În timp ce cânta, lumina spiritului care curge prin fiecare creatură vie începu să strălucească mai luminos. Şoarecii vorbiră. Scorpionii trimiseră mesaje. Chiar şi gîndacii de bălegar păreau să aibă ceva important de spus. Ninsianna apucă lama de oxid şi tăie sticla vulcanică neagră în palmă.

Stoarse trei picături de sânge pe vasul mic, de argilă; apoi, îndreptă vasul spre cer.

— O, Preamărită Mamă! strigă ea. Găseşte-i lui Jamin o parteneră suficient de puternică încât să-l pună la locul lui. Şi adu-mi *mie* pe cineva suficient de puternic încât să-l facă să se retragă!

În deşert, câţiva şacali urlau, dar de data aceasta urletul lor nu mai suna ameninţător. Părea că ea ar fi devenit una cu haita.

O amorţeală paralizantă i se strecură în mâini. Ţiuitul insectelor căpătă tonalitatea stranie a unui ritual şamanic. Iarba şi tufişurile străluceau luminos, înconjurate de un verde fosforescent. Spirale subţiri de aură cuprindeau tot ceea ce se vedea, dezvăluind cum toate lucrurile se legau între ele. Chiar şi rocile străluceau cu o lumină somnoroasă, dar foarte vie.

Sus, în ceruri, stelele se roteau într-un dans lent, graţios. Lacrimile îi curseră pe obraji în timp stelele murmurau un cântec fără cuvinte.

„Soră! Alătură-te nouă...”

Fata se întinse pentru a le atinge.

— Atât de frumos, şopti ea. Când pot să mă alătur lor?

Timpul şi spaţiul deveniră lipsite de sens în timp ce un lanţ imagini plutea spre ea pe râul larg: un bărbat îmbrăcat în robă albă, aşezat pe un tron. În spatele lui creştea un copac magnific dintr-o grădină luxuriantă, verde, înconjurat de un oraş cu trei sori de aur. Din şi spre cetate, creaturi ciudate traversau stelelele în canoe ciudate.

Cântecul se schimbă.

Un întuneric terifiant alunecă spre centru.

„Mamă! Ajută-ne!” strigară stelele.

Vântul se înteţi.

„Ninsianna...” şopti Cea-Care-Este. *„Am nevoie de ajutorul tău.”*

Zeiţa îşi îndreptă ochii spre o canoe de argint din cer. Un bărbat diferit de toţi ceilalţi lupta cu boala teribilă ce împovăra stelele; era frumos, deşi părea ucigător. Diferit de orice alt bărbat pe care Ninsianna îl văzuse vreodată. Un fulger lovi nava acestuia. Ea continuă să se rostogolească prin ceruri, spre o piatră rotundă, albastră, despre care fata înţelese că îi era casă.

„Vrei să-l ajuţi?” întrebă Cea-Care-Este.

Un fior de emoţie se răspândi prin corpul Ninsiannei.

Ar ajunge să vadă cerurile?

— Da, Preamărită Mamă, jură cu nerăbdare. Eu îl voi ajuta.

Vântul se înteţi şi mai mult, învăluindu-i părul şi cuprinzându-i pielea cu respiraţia sa rece. Pe cerul dinspre răsărit, o stea căzătoare lumină deşertul, alunecând din

văzduh. Se apropie mai mult şi mai mult, până când domina orizontul.

— Mamă?

Steaua o învălui, teribil creație, infernală şi arzătoare.

Crescu mai mare şi mai mare.

Un scâncet strident străpunse aerul.

Puf!

Pământul se cutremură în timp ce mingea de foc trecu direct pe deasupra capului fetei. Ninsianna se aruncă la pământ.

BUF!!!

Steaua căzătoare se prăbuşi pe pământ. O coloană de foc se răspândi în aer, izbucnind spre exterior şi acoperind-o pe tânără cu pietre şi moloz. Roci de dimensiunea pumnilor năvăliră în jos asemenea grindinei trimise de un zeu furios. Inima îi bătea atât de repede încât se temea că ar putea să îi sară din piept.

Ninsianna îşi acoperi capul şi țipă.

Treptat, rocile se transformară în praf. Fata se ridică şi înfruntă strălucirea roşie, copleşitoare. Era oare în cer sau într-o dimensiune ciudată a iadului înflăcărat?

„Du-te,” şopti Cea-Care-Este, *„şi fă cum ai promis.”*

Ninsianna îşi luă tolba şi se îndreptă spre un obiect misterios, strălucitor. Ajunse la un loc unde o alunecare de teren blocase *wadi-ul*. Dincolo de acest baraj, râul forma o oază. Două căi de foc se întindeau într-o vale în formă de cupă spre o formă care strălucea, prinsă la poalele muntelui sacru.

Prima rază de lumină se revărsă asupra orizontului.

„Aici,” şopti Cea-Care-Este. *„Aici îl vei învăța pe campionul nostru să devină muritor.”*

Capitolul 3

Februarie 3,390 î.Hr.

.

Scânteile trosneau în fum, oferind tuturor lucrurilor un aspect nepământean, infernal. Tija îi străpungea pieptul, amenințând să-l înece în propriul sânge. Gâfâind asemenea unui peşte pe uscat, trăgea aer în piept încet şi dureros, în încercarea de a acumula suficient oxigen pentru a se elibera de ceața care îl învăluia. Nu-şi putea aminti propriul nume, dar, dacă nu ieşea dintre aceste dărâmături, era un om mort!

Razele aurite ale soarelui de amurg năvăleau printr-o fisură din tavan, iluminând un spirit frumos, cu părul negru. Lumina se reflecta pe pielea ei în timp ce ea îngenunchea lângă el, având forma unei creaturi de legendă.

Rasa primordială?

Un sentiment de venerație pătrunse în mintea lui şi dispăru înainte de a avea timp să îşi dea seama ce însemna „rasa primordială."

— *O-kim-oldugunu yardim etmek icin beni buraya gonderdi ise*, spuse spiritul. *Ben sana zarar demek.*[1]

Mâna care îi atinse obrazul şi privirea simpatică din ochii ei de aur fură înțelese. Nu se putea supraviețui unei astfel de răni. Spiritul venise să-l călăuzească spre lumea cealaltă.

Un sentiment copleşitor de uşurare îi străbătu corpul.

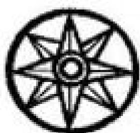
Nu era singur.

---

[1] Nu îţi fie teamă, Cea-Care-Este m-a trimis să te ajut.

În ciuda durerii sale, zâmbi, punându-şi soarta în mâinile duhului.

Capitolul 4

Februarie – 3390 î.Hr.
Pământul: Locul prăbuşirii

NINSIANNA

Ceea ce la început părea a fi o piatră care ardea se transformă într-un vârf de lance pe măsură ce se apropia de steaua căzută. Chiar şi pe jumătate îngropată, Ninsianna recunoscu nava cerească pe care întrezărise în viziunea ei. Strălucea de un roşu aprins, ca un pat de cărbuni, dar nava în sine nu ardea, chiar dacă fumul se răspândea dintr-unul din cele două coşuri. Deşi nu putea găsi o uşă vizibilă, o fisură masivă străbătea nava de la sol până la plafon.

„Grăbeşte-te!” şopti Cea-Care-Este.

Ninsianna se strecură prin fisură într-o încăpere plină de fum. Singura lumină venea de la sutele de scântei care se întrezăreau din pânze de păianjen agăţate de tavan. Soarele care răsărea intra prin fisură, iluminând un om însângerat care zăcea îngropat sub un morman de moloz. Pieptul lui fusese străpuns de o tijă.

— Nu!

Margini ascuțite îi străpungeau mâinile şi genunchii în timp ce îşi făcea drum spre omul aflat pe moarte. Un miros greu de cupru îi umplu nările – mirosul morții iminente.

Bărbatul se întinse către ea. Sângele i se revărsă din gură şi nas.

— *An rás fhoinse?*[2] spuse el.

Ninsianna atinse obrazul palid al bărbatului, rugându-se ca el să nu îi poată citi teroarea din ochi. Privirile lor se întâlniră în lumina slabă – o creatură pe moarte, speriată, şi o străină. Expresia lui deveni recunoscătoare.

— *Neo-aonar?*[3]

Ochii i se închiseră.

Ninsianna îi apăsă gâtul cu degetele.

„Te rog să nu mori!”

Suspinele îi copleşiră plămânii atunci când simți o bătaie de inimă fluturând slab sub degetele ei.

„Aici.” O şoaptă de intuiție îi atrase atenția asupra lăncii care îl pironea la podea. *„Ocupă-te întâi de obiectul cel mai periculos.”*

Bărbatul purta o haină ciudată, prinsă la piept – nu era nici pelerina, nici robă. Ninsianna îşi folosi cuțitul de oxid pentru a tăia materialul de pe lance. Odată îndepărtată, rănitul ar fi sângerat până la moarte, aşa că fata era nevoită să lucreze rapid.

Scotoci prin tolbă, scoase un ac de os şi un pachet de păr smuls din coada unui cal sălbatic. O ajutase pe mama ei să îngrijească multe răni îngrozitoare, inclusiv cea a lui Jamin, dar ea însăşi nu tratase niciodată o rană atât de gravă fără ajutorul mamei.

---

[2] Rasa primordială?

[3] Nu era singur.

Îşi clăti mâinile cu apă din recipientul din piele de capră, iar apoi se aşeză cu picioarele de o parte şi de alta a corpului tânărului. Cântă oda pe care mama ei o cânta ori de câte ori avea nevoie de putere de obicei, atunci când o bandă întreagă de războinici venea vătămată dintr-o încăierare.

.

Ea adună puterile divine,
Ea anunță ritualurile sacre.
Ea lucrează cu îndemânare intrinsecă
Pe măsură ce îngrijeşte răniții.

.

Îşi imagină raze de lumină albă curgându-i din creştetul capului până jos, în vârfurile degetelor, şi apoi în picioarele înfipte adânc în pământ. Era interzis pentru o femeie să folosească magia pentru altceva în afară de tămăduire, dar ea îl spionase pe tatăl său când şamanii se adunau şi vorbeau. Fiori energici se năşteau în jurul ei, ca apa turnată într-o urnă până când puterea nu mai poate creşte.

Apucă tija metalică, folosindu-se de ambele mâini, şi smuci cu putere.

— Ahh!!!

Omul gemu, dar tija rămase pironită în loc.

Trase mai tare, rugându-se şi cântând, până când energia crescu atât de mult încât întregul său corp începu să murmure. Trase atât de tare încât trupul bărbatului se ridică de pe podea. Tija scoase un sunet oribil când alunecă din piept.

Ninsianna căzu în genunchi, încă scandând:

.

Ea ia bandaje şi le curăță;
Ea unge bandajele cu alifie,
Ea şterge sânge şi supurații,
Şi pune o mână caldă pe rana teribilă.

.

Acel râu de informație pe care îl văzuse în viziune curgea în jurul ei acum, mai clar şi mai puternic decât vrăjile pe care le făcuse departe de ochii dezaprobatori ai tatălui ei.

Respirația bărbatului deveni mai ostenită. La stânga inimii lui, carnea se afunda în cutia toracică, unde tija îi rupsese mai multe coaste. Ninsianna îşi strecură două degete prin gaură, dincolo de carnea mutilată, până când pătrunse printr-o cavitate goală în interior. Inima îi tresări neajutorată. Tija străpunsese plămânul.

Fata îşi trecu degetele prin pieptul bărbatului, încercând să îşi dea seama cât de gravă era rana. Ceva pulsă la atingerea degetelor ei. Ninsianna se opri, cuprinsă de teamă, în timp ce inima omului flutura prin țesutul pulmonar delicat.

— O, Preamărită Mamă! spuse ea uimită. Nici mama nu a atins vreodată o inimă care încă mai bate.

Aşa era să fii zeiță?

Luă acul de os pe care îl folosise cu câteva momente înainte. Nu era prima oară când îngrijea un plămân perforat, deşi, în ambele cazuri, pacientul murise. Cosea carnea, ascultând intuiția care îi spunea ce să facă. Strângând pielea, ea tăie firul, iar apoi continuă prin a coase stratul exterior de muşchi şi piele.

În timp ce îşi făcea treaba, continua să cânte:

.

Ea îşi adună puterile divine,
Ea îi ia viața în mâinile ei.
Ea le îmbracă în minunata haină,
În timp ce grăieşte cuvinte vindecătoare.

.

Ea testează lanțeta chirurgicală;
În timp ce îşi ascute bisturiul.
Ea face perfecte puterile divine ale medicinei,

Ea le pune în mâinile mele.

.

Străinul redeschise ochii.

O privi în timp ce cosea, expresia lui fiind ciudat de calmă, dat fiind faptul că degetele fetei erau încă îngropate adânc în interiorul pieptului său.

— *An bhfuil tú spiorad, teacht a chur mé go harm an réimse an aisling?*[4] spuse el.

— Nu-ți fie teamă. Cea-Care-Este m-a trimis aici să te ajut.

Întrucât ambele mâini îi erau pline de sânge, Ninsianna îl sărută pe obraz, în speranța că el va înțelege gestul. Legă firul. Bărbatul îi vorbi într-o limbă pe care simțea că ar fi trebuit să o recunoască.

— *Ní raibh mé riamh eagla bás, ach go bás ina n-aonar, zise el. Tá áthas orm tú ag teacht a thabhairt dom ar an aistear.*[5]

Frisoanele îi cuprinseră tot corpul. Fiecare cuvânt rostit era însoțit de un sunet teribil şi o respiratie şuierătoare.

— Cred că tija a ieşit pe cealaltă parte, zise Ninsianna, arătând spre propriul ei spate. Trebuie să te rostogolesc. Bine?

Ea făcut un gest, astfel încât el să o înțeleagă.

Omul dădu din cap:

— *Is ea.*[6]

Fata încercă să-l împingă într-o parte, dar un dulap greu îi căzuse pe picioare. Încercă să ridice acest obstacol, însă

---

[4] Eşti un spirit trimis să mă poarte spre tărâmul viselor?

[5] Nu m-am temut niciodată de moarte, ci doar de a muri singur. Mă bucur că ai venit să mă conduci în această călătorie.

[6] Bine.

propriile picioare îi alunecau continuu pe podeaua plină de sânge. Aşeză o bucată de moloz sub dulap. Dacă bărbatul ar fi putut să îşi tragă picioarele afară, poate că ea ar fi reuşit să-l rostogolească şi să vadă ce se întâmplase în spate?

Se târî înapoi lângă el. Mâna îi atinse o grămadă de pene însângerate.

— Ce este asta? întrebă Ninsianna, trăgând de pene. Un fel de pelerină?

Pelerina țâşni în sus, împrăştiind resturi.

— Au!

Ninsianna alunecă înapoi.

O formă întunecată se înălță în interiorul navei. Sute de smocuri în formă de pene, având vârfurile asemănătoare celor ale sulițelor, se prefigurară în timp ce forma continua să crească. În final, se coborî tremurătoare la pământ.

Ninsianna privi cu neîncredere penele maronii enorme care se odihneau acum pe piciorul ei.

— Ai aripi?

Atinse penele însângerate şi le urmări conturul până în locul din care porneau, sub spatele lui. Fata se uită în sus, către tavan.

— M-ai trimis pentru a salva un zeu viu?

Sprâncenele bărbatului se uniră în semn de confuzie, ca şi cum ar fi vrut să îşi dea seama de ce această ființă încerca să-l rănească. Ninsianna observă mănunchiul de pene întunecate pe care tocmai i le smulsese din carnea.

— Oh! Scuze!

Atinse obrazul bărbatului în încercarea de a-i transmite că nu dorea să îi provoace suferință. Pielea lui era rece, cuprinsă de paloarea morții. Cu un simț al văzului exacerbat, Ninsianna putea vedea aura spiritului său plutind la jumătatea distanței dintre lumea celor vii şi a celor morți. Cu fiecare icnet care îi însoțea respirația, aura lui devenea mai întunecată.

Fata atinse locul în care picioarele lui dispăreau sub dărâmăturile grele.

— Eşti prea greu ca să te pot rostogoli singură, zise ea şi îşi mişcă mâinile pentru a comunica ceea ce trebuia să facă. Voi trage, mimă trăgând cu ambele mâini. Dar trebuie să îţi tragi picioarele. Bine?

Străinul dădu din cap:

— *Is ea.*

Ninsianna îngenunche în spatele capului bărbatului şi îşi strecură mâinile sub braţele sale.

— Trage!

Ninsianna tras cu toată puterea. Bărbatul îşi mişcă picioarele suficient de mult pentru a le elibera înainte de a-şi pierde cunoştinţa. Fata îl rostogoli pe o parte.

Din spatele său răsărea o pereche de aripi maro enorme, musculoase, care zăceau prinse sub dărâmături. Aripa care fluturase ceva mai devreme în sus părea să fie intactă, dar cealaltă era îndoită spre spate într-un unghi ciudat.

— Când mi-ai trimis această viziune a unui om cu aripi, rosti Ninsianna către zeiţă, nu mi-am închipuit că imaginea era chiar reală!

Cusu rana prin care ieşise tija, străpunzând cealaltă parte, iar apoi îşi schimbă poziţia pentru a îngriji următoarea rană critică: aripa ruptă.

Odată, când era mică, mama ei salvase un vultur. Răpitoarele erau sacre pentru Ubaizi, semne favorabile. Tata spusese că pasărea răpitoare era ochii Celei-Care-Este.

Fata pipăi încet oasele ascunse sub pene. Chiar sub articulaţia genunchiului, un os subţire se rupsese şi îi străpunsese pielea.

— E mai bine că nu eşti treaz, spuse ea. Altfel, nu cred că m-ai lăsa să fac asta.

Împinse osul delicat înapoi sub piele şi se strâmbă în timp ce îl punea la loc. Aşezată lângă ea, tija tocmai smulsă

din pieptul bărbatului ar fi putut fi o atelă potrivită. Acum nu mai avea nevoie decât de nişte frânghie. Unde, în acest templu, ar ține un om o frânghie?

Zeci de pânze de păianjen colorate atârnau din tavan ca stalactitele dintr-o peşteră; fuseseră, fără îndoială, deranjate în momentul în care nava se izbise de stâncă.

Ninsianna rupse câteva fire lungi. Deşi erau mai subțiri decât o frânghie, acestea se îndoiră şi îşi mențiură forma. Fata le înfăşură în jurul tijei şi al aripii rupte.

„Ce urmează? Mamă! Omul este însângerat şi rănit!”

Încheietura stângă îi era îndoită într-un un unghi nefiresc. Măcar *această* rană îi era cunoscută. Îşi sprijini picioarele de corpul bărbatului pentru a se echilibra şi îi strânse cotul între propriii genunchi, trăgând până când încheietura lui scoase un sunet spart.

— Mama s-ar descurca mai bine, spuse ea, încercând să îi oprească aura din a-i părăsi trupul. Dar durează două zile să mă întorc înapoi până satul meu. Dacă te las singur aici, vei muri.

În cele din urmă, termină de făcut tot ceea ce putea. Fie că bărbatul avea să trăiască sau să aleagă să treacă în lumea cealaltă. Tot ce îi mai rămânea de făcut era să îl încurajeze să rămână.

Trupul omului era palid şi asudat; inima îi bătea inegal, mult prea încet. Pentru a ține departe somnul morții, era nevoie să-l mențină cald. Ninsianna apucă pătura adusă în tolbă şi îl înveli.

Bărbatul se înfioră.

Ea se cuibări lângă el pentru a îl încălzi şi mai bine, cu propriul trup.

Epuizată, adormi imediat.

Capitolul 5

Data Galactică Standard: 152,323,02 D.Î.
Orbita Pământului: MRS „Jamaran”
Locotenent Kasib

LT. KASIB

MRS Jamaran orbita în jurul planetei albastre cu resurse, unde Shay'tan (binecuvântat fie numele lui) trimisese nava de război pentru a o păzi. Locotenentul Kasib al Marinei Regale Sata'anice privea fix consola de comunicații a navei, un simplu ecran plat, alb-negru, la fel ca celelalte care împânzeau centrul de comandă; locotenentul biciuia aerul cu limba lui lungă şi bifurcată în timp ce studia rapoartele care veneau de pe suprafața planetei.

În spatele lui, în scaunul comandantului, care semăna cu piedestalul turei de şah, creasta ascuțită de pe spatele Generalului Hudhafah se înălța din ce în ce mai sus, în semn de iritare.

— Există vreo veste despre nava Angelică de cercetare? şuieră el.

Kasib se uită spre rapoarte cu ochii lui serpentini de culoare auriu-verzuie.

— Nu detectăm niciun fel de energie dinspre planetă, domnule, spuse Kasib. Se pare că a nava fost distrusă în timp ce reintra.

— Şi epava?

Kasib gustă aerul pentru a depista feromonii care ar indica cât de iritat este Generalul Hudhafah. Ca toți masculii cu grad inferior care serveau în armatele lui Shay'tan, era hiperalert la cea mai mică înroşire a salbei ofițerului său comandant.

— S-a destrămat aici.

Arătă spre o anumită zonă a hărții, o mare îngustă în care se vărsau două râuri mari în mijlocul unei regiuni pustii dintr-un deşert galben ocru.

— Calculează cea mai probabilă zonă de prăbuşire şi găseşte epava.

Generalul Hudhafah îşi scoase colții.

— Ultimul lucru pe care îl dorim este ca Alianța să ştie ce am descoperit.

Capitolul 6

Februarie – 3,390 îHr
Pământ: Locul prăbuşirii

.

Durere... dar mai slabă ca înainte. Nu venise cumva un duh să îl ghideze spre tărâmul viselor? O descoperi moale şi caldă, cuibărită lângă el, cu obrazul odihnindu-i-se pe brațul lui în timp ce pieptul i se ridica şi cobora în ritmul unui somn liniştit, de muritor. Inspiră adânc, realizând că era încă în viață.

— Eşti perechea mea?

Atinse şuvițele lungi şi negre care căzuseră pe fața femeii şi pescui un fir dintre buzele ei roz şi senzuale. Femeia îl sărutase înainte să devină inconştient.

Dacă încă visa, tot durea ca Hades.

Îşi ridică brațul studiind atela pe care fata o improvizase din resturi şi bucăți de sârmă. Mişcându-şi picioarele pentru a se asigura că încă le are, se întoarse să îşi examineze aripa ruptă. O să mai poată zbura vreodată? Asta depindea de gravitația planetei pe care se afla.

Prin mintea lui se plimbau informații. Era ceva important în legătură cu planeta asta, dar imaginile dispăreau la fel de repede cum apăreau.

Cine era? Cum îl chema? Tot ce ştia era că femeia aceasta îl salvase într-un mod eroic şi acum dormea încolăcită lângă el, într-un mod care îi era străin, dar în acelaşi timp îi încălzea inima de familiaritate. Mirosul ei trezea un anume instinct, adânc între coapsele lui.

Poate că femeia *era* un duh? Dacă aşa arăta moartea, nu era aşa rău.

Îşi încolăci aripa sănătoasă în aşa fel încât să nu o trezească, o trase mai aproape de el şi o acoperi cu ea înainte să adoarmă din nou.

*

— *O-kim-hayatini bagislamasi icin uygun gordum.*[7]

Când se trezi, o găsi pe femeie îngenuncheată lângă el. Mâinile ei îi accentuau cuvintele în timp ce turna nişte picături dintr-o ploscă de piele pe o cârpă aspră şi curăța sângele de pe pielea lui. În tot acest timp, el o privea fascinat, analizându-i părul ondulat şi negru, pielea măslinie şi ochii ei bej-roşiatici, neobişnuiți.

---

[7] Cea-Care-Este a considerat că trebuie să îţi fie salvată viaţa.

Dorința se trezi înlăuntrul lui cu o bucurie beată.

— Cine eşti? o întrebă.

Femeia zâmbi şi spuse ceva neinteligibil.

Fiecare nuanță a comportamentului ei îi rodea subconştientul. Rochia ei bej şi fără formă nu era mai mult decât o cârpă prinsă în jurul taliei şi aruncată peste unul din umeri pentru a acoperi senzualitatea sânilor. Materialul părea primitiv, la fel ca şi instrumentele folosite să îi îngrijească rănile; uneltele unei culturi din epoca de piatră.

"Zeilor! Cum a reuşit să îmi salveze viața?"

— Cine? îşi uni mâinile cu palmele în sus, sugerând că pune o întrebare. Eşti? arătă spre pieptul ei.

— Nin-si-anna, îşi ridică ea palmele. Cine. Eşti. Tu? repetă fata cuvânt cu cuvânt.

El se strădui să caute un răspuns, dar mintea îi era goală. Ninsianna repetă întrebarea. Cum îi putea explica cuiva care nu vorbea limba lui că nu îşi amintea cine este?

— Nu ştiu.

— Ninsianna, arătă ea spre pieptul ei. Nuştiu, arătă spre el.

— Nu, îşi clătină el capul. Nu îmi amintesc.

— Ninsiana, arătă spre ea. Nuîmiamintesc, arătă spre el.

— Nu! Nu ştiu cine sunt! Nu îmi aduc aminte!

Îşi lovi fruntea pentru a sublinia că mintea nu îi funcționează. O durere ascuțită îi săgetă capul. Închise ochii până îi trecu amețeala.

Femeia se încruntă până îşi dădu seama ce încerca el să îi spună. Îi atinse capul în locul care îl durea cel mai tare. Sub păr, o gâlmă imensă era dovada că se lovise puternic în acea zonă.

Ninsianna îşi relua activitatea, ştergând sângele uscat de pe capul lui. Din când în când, se oprea şi îi mângâia aripile, ca şi cum nu ar mai fi văzut asemenea lucruri

înainte. El bănuia că Ninsianna îi explica ce răni are, dar nu putea întelege nici măcar un singur cuvânt.

Evita să tresară, nedorind să vadă expresia de teamă pe fața ei de fiecare dată când o făcea. Când ajunse la rana de pe piept, Ninsianna îi arătă o pereche de plăcuțe hexagonale de argint, prinse în jurul gâtului lui cu un lanț solid.

Trase lanțul de sub cămaşă şi citi informațiile gravate în cuneiforme pătrățoase pe plăcuțe:

.

Colonel Mikhail Mannuki'ili
352d GOS
Forțele Aeriene Angelice
A Doua Alianță Galactică

.

Deşi datele nu îl făcură să îşi amintească nimic, înțelese ce semnificație aveau. Singurul motiv pentru care soldații purtau aceste plăcuțe de identificare era acela de a putea fi recunoscuți când mureau. Deşi nu îşi putea aminti nimic, plăcuțele însemnau că era parte din ceva mai mare.

— Sunt soldat, spuse el. Soldat în Alianța Galactică.

Arătă spre Ninsianna.

— Tu eşti Ninsianna.

Arătă spre piptul lui.

— Eu sunt Mikhail.

Ninsianna zâmbi.

— Mikhail?

— Da.

Îi repetă numele de câteva ori, apoi îi ținu plosca ei primitivă lipită de buze.

— *Icki,* spuse ea, restul fiind neinteligibil cu excepția cuvântului de la final. Okay?

Bea, poate?

— Oh-kay, repetă el.

Înghiți apa până când goli plosca.

Ninsianna îi arătă fisura din navă. Îl înveli până la gât în pătură şi îi spuse, folosindu-şi mâinile, că voia ca el să doarmă.

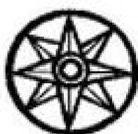
— Oh-kay, spuse el nesigur.

Pleca să mai aducă apă?

Ninsianna ieşi prin crăpătură.

În timp ce stătea întins acolo, Mikhail realiză cât de vulnerabil era.

Capitolul 7

Februarie – anul 3.390 î.Hr.
Pământul: Locul prăbuşirii

NINSIANNA

Râul aluneca de pe povârniş către oaza scobită în inima muntelui, o mică insulă paradisiacă în mijlocul deşertului, în care un pâlc de vegetație bogată se înălța de o parte şi de alta a apei. Spre deosebire de deşertul uscat, în oază domnea un parfum bogat, de parcă locul ar fi avut viață.

Nu era de mirare că tribul Halifian considera această zonă sacră!

Ninsianna se răsucea în mişcări de dans, formulând lucruri inteligente pe care să i le spună celui mai nou pacient al ei folosind doar limbajul semnelor.

— Liberă! Sunt liberă!

Şi nu doar atât, o creatură a Raiului îi era de acum înainte îndatorată pe veci.

Mersul său se transformă într-un țopăit copilăros atunci când o umbră mică îi tăie calea. Un vultur enorm, auriu se năpusti înspre râul care își lărgea albia într-un iaz, în spatele rocilor prăbuşite ce îi blocau drumul.

— O piază rea!

Vulturul îşi scufundă capul în apă, iar aripile sale împrăştiară stropi pretutindeni în timp ce el pescuia un peşte gras. Tânăra râse privind pasărea care îşi căra cina înspre văzduh.

Se gândi îndelung la puținele lucruri pe care le ştia despre amnezie. Mama sa îi povestise despre acestea atunci când un războinic suferise o lovitură la cap. De obicei, era nevoie de câteva ore pentru ca amintirile să revină, chiar dacă Mikhail (îi repetă numele de mai multe ori şi hotărî că îi plăcea cum suna pe buzele ei) părea straniu de lucid pentru cineva care nu îşi putea aminti nici propriul nume. Poate că nu îi înțelesese întrebarea? Sau îi ascundea informații? Nu conta. Oricum, Cea-Care-Este îi răspunsese rugăciunilor.

Ajunse la pârâul care se rostogolea pe muntele sacru, umflat de ploile iernii târzii, şi îşi reumplu recipientul de piele. Propria reflecție îi strălucea înaintea ochilor, pătată de sângele lui Mikhail.

Nu ar lua-o în ceruri dacă ar arăta urât, adevărat?

Fata se avântă în apă şi se aşeză chiar în locul din care vulturul îşi capturase peştele. Era suficient de adâncă încât să îşi scufunde gâtul. Îşi curăță sângele de pe mâini, apoi de pe corp, după care îşi coborî capul pentru a-şi uda părul. Se ridică, fredonând un cântec despre libertate, şi îşi trecu degetele prin păr pentru a scăpa de sângele uscat şi închegat.

.

El provine din ceruri,
Mă va purta în Rai,
Mă va lua de aici!
Departe de trucurile omeneşti!

.

Deodată, păsările îşi încetară trilul. Fata îşi reaşeză părul ud. La marginea oazei se afla Jamin alături de războinici, sprijiniţi de suliţele lor. Un fior îi cuprinse pântecul.

— Ninsianna! Jamin îi făcu un semn cu mâna. Am venit să te duc acasă!

Ninsianna rămase sfidătoare.

— Acasă? întrebă ea. Eu nu am o casă, ai uitat? Ai mers la tatăl tău ca un copil răsfăţat şi i-ai cerut să declare că fie mă mărit cu tine, fie sunt alungată din sat.

Fata gesticulă către oază.

— După cum poţi vedea, aleg alungarea. Acum pleacă!

Războinicii priviră nava argintie de pe hornul distrus al căreia încă ieşea fum, chiar dacă nu mai era cuprins de flăcări roşiatice.

— E o piază rea, spuse Jamin. Zeii au trimis acest obiect din ceruri.

— Şi ce ştii *tu* despre zei? Oh, tu, acela care a jurat în numele zeiţei că mă va duce la Nineveh? Iar apoi, când prietenii tăi au râs, ţi-a păsat mai mult de propriul prestigiu decât de viitoarea ta mireasă!

Jamin tresări.

— Nu înţelegi. Tatăl meu...

— ...nu şi-a dorit să pară că ai accepta ordine din partea unei femei! strigă fata. Aşa că, în schimb, ţi-ai încălcat promisiunea. Prin urmare, *eu* am rupt logodna!

Se bucură de expresia rănită a lui Jamin, întorcându-i spatele şi încrucişându-şi braţele la piept. Jamin scoase un sunet asemănător unei raţe strangulate. Războinicii râseră.

— Te-am avertizat că aşa se va întâmpla, spuse Firouz.

— Femeile din casa lui Immanu au fost dintotdeauna cele care au purtat pantalonii, adăuga Dadbeh.

— Ninsianna este pur şi simplu furioasă pentru că nu o laşi să facă pe şefa, completă şi Tirdard.

Obrazul lui Jamin se crispă atunci când privi în jos la kiltul său format din patru straturi, semn al prestigiului de care se bucura.

— Poate că de aceea o găseşti atât de atractivă? îl tachină Firouz. Îți doreşti ca *ea* să îți preia sarcinile de conducător?

Dadbeh îşi întinse mâna înspre zona bazinului.

— Oh! Jamin, spuse el cu o voce înaltă, falsetto. Goleşte plosca, iar apoi serveşte-mă cu limba!

— Oh, Ninsianna, i se alătură Firouz cu o voce joasă de bas, sunt sclavul tău!

Se prefăcu că îi linge mâna lui Dadbeh.

— Oh! Oh! Oo-oh! Dadbeh gemu cu o falsă plăcere. Nu te opri! Oh! Jamin! Apoi ai permisiunea să îmi săruți degetele de la picioare!

Tirdard se apleca, ținându-se de stomac în timp ce râdea. Ochii lui Jamin se întunecară de furie. Arătă înspre Ninsianna.

— Te vei îndepărta de această blestemată stea căzută!

Fata îşi îndreptă bărbia.

— Nu, nu voi face asta!

— O, ba da, o vei face!

Apa se împrăştie în jurul lui în timp ce îşi făcu drum înspre oază. Părea că apa însăşi încerca să fugă. Ninsianna alergă înspre malul opus, iar inima îi bătea puternic atunci când Jamin o ajunse din urmă. El o apucă de braț.

— Dă-mi drumul!

— Tatăl tău m-a trimis să...

— Nu!

Fata se agită şi îl lovi:

— Nu eşti şeful meu! Şi *nu* mă voi mărita cu tine!

Războinicii râseră. Jamin o apucă de păr.

— Mă vei trata cu respect!

— Nu v...

Strigătul ei fu înăbuşit, căci Jamin îi scufundă capul sub apă. Cu un țipăt panicat, Ninsianna se luptă să scape din strânsoarea lui, dar el îşi menținea degetele înfipte adânc în părul său. O trase înapoi la suprafață cu o smucitură dură.

— Cedezi?

— Nu! bolborosi ea. Mai curând m-aş căsători cu un țap!

Războinicii îl tachinară.

— Ai nevoie de ajutor ca să struneşti capra? râse Siamek.

— Nu, răspunse Jamin. Nu există nimic greşit ce nu poate fi îndreptat cu o bătaie bună.

Sângele Ninsiannei fierbea. Cum îndrăznea să o trateze cu atâta lipsă de respect?! Nu numai că era fiica unui şaman, dar era şi nepoata lui Lugalbanda! Un şaman războinic atât de puternic încât oprise inimile duşmanilor!

Îşi imagină toate lucrurile îngrozitoare pe care îşi dorea să i le facă. Lucrurile despre care se spunea că le putea face bunicul ei, lucrurile pe care Mama i le interzisese tatălui său. Energia pe care o simțise mai devreme, când smulsese sulița din pieptul lui Mikhail, îi năvăli în corp. Strângând pumnul, îl lovi pe Jamin cât de tare putu.

— Mai bine aş muri! strigă ea.

Când îl lovi, îşi imagină că facea asta cu o piatră. Capul lui Jamin fu aruncat înapoi.

— Tu, cățe... urlă Jamin.

Restul cuvintelor sale rămase neauzit, căci îi scufundă din nou capul fetei sub apă.

Apa cuprinse nările Ninsiannei. Aceasta se agită şi lovi cu toată puterea, dar Jamin avea de două ori greutatea ei şi o strângea puternic de păr. Cu o smucitură, o trase înapoi la suprafață.

— Renunți?!

— Niciodată! răspunse ea gâfâind.

Îl lovi cu călcâiul în testicule.

— Au!

Trupul lui Jamin se îndoi de la mijloc. Războinicii râseră.

— Hei, Jamin, spuse Firouz. Cred că ți-ai întâlnit rivalul!

Aura lui Jamin căpătă o nuanță sângerie furioasă.

— O să te învăț eu ce înseamnă respectul, femeie!

Îi scufundă din nou capul sub apă, dar de această dată îl menținu acolo până când plămânii ei păreau să fie pe punctul de a exploda. Mâinile şi picioarele i se înmuiară pe măsură ce trupul îşi dădea ultimele suflări. Inima îi tropăia puternic în urechi. Lumea se întunecă şi se îndepărtă.

Mamă? Ajută-mă... se rugă. Nu sunt destul de puternică încât să lupt singură împotriva lui!

Deodată, strânsoarea lui Jamin se slăbi. Fata reveni la suprafață, căutând aerul prețios. Toți cei cinci bărbați priviră uimiți la nava din cer. Mergând către ei, Mikhail se apropia cu unica sa aripă sănătoasă întinsă şi târâind-o pe cea rănită în urma lui.

— Demon înaripat! urlară aceştia.

Războinicii îşi înălțară sulițele. Pe partea din față a tricoului lui Mikhail, sângele se închegase, formând o pată maronie.

— Este protectorul meu! strigă fata, sperând să îi înfricoşeze înainte să observe cât de rănit era Mikhail. Fugiți! Fugiți până nu vă loveşte!

Mihail ridică ceea ce părea a fi un băț. Negru profund. Mai mare decât un cuțit. O rază albastră țâşni din vârf asemenea unei mingi de foc. Pietrele explodară la picioarele luptătorului, țâşnind înapoi ca şi cum ar fi fost lovite de o turmă de bouri. Fum şi un miros de furtună se înălțară în aer. Cu un strigăt, războinicii fugiră.

Jamin o apucă pe Ninsianna şi o ținu strâns la spatele său. Privea sulița pe care o lăsase pe malul râului,

calculându-şi, fără îndoială, şansele de a recupera terenul. Mikhail făcu un semn către ei cu strania ramură neagră înflăcărată.

— *Lig di dul*, mârâi el.

O a doua rază fulgeră, aterizând periculos de aproape de Jamin. Un val de apă se ridică în aer asemenea unui gheizer şi apoi se năpusti la pământ, provocându-le o senzație ciudată, de parcă ar fi fost înțepați de un întreg stup de albine. Jamin înghiți în sec, dar nu îi dădu drumul fetei.

— Rămâi în spatele meu, spuse. Te voi proteja.

Mikhail își îndreptă sulița înflăcărată spre pieptul lui Jamin.

— Ninsianna, *teacht anseo*! îi făcu semn să se apropie de mal.

— Doar peste trupul meu neînsuflețit! strigă Jamin.

Îşi umflă pieptul pentru a arăta pe cât de amenințător putea să arate un bărbat care stătea în apă adâncă până la talie, fără arme şi fără să poată să se ascundă nicăieri. Cei doi prădători alfa se priviră îndelung, amândoi dornici să o revendice pe *ea* drept trofeu. O undă de încântare cuprinse trupul Ninsiannei. Care dintre combatanți ar putea învinge? Mikhail stăpânea terenul, dar era, de asemenea, rănit grav, în timp ce Jamin se afla în formă maximă. Trebuia să îl distragă înainte ca acesta să îşi dea seama că nuanța închisă a tricoului lui Mikhail era datorată sângelui.

Strângând pumnul, îl lovi pe Jamin direct în față. Se eliberă din strânsoare. Împrăştiind apă pretutindeni, îşi făcu drum înspre malul râului. Transpirația rece strălucea prelingându-se pe buzele albastre ale lui Mikhail, care se clătină, abia reuşind să rămână în picioare din cauza rănilor sale. Dacă îşi pierdea cunoştința, cu siguranță că Jamin l-ar fi omorât. Ninsianna se aruncă în brațele lui Mikhail de parcă şi-ar fi îmbrățişat marea iubire.

— Rezistă, şopti ea.

Folosind fiecare dram de energie tămăduitoare pe care o posedase vreodată, se încărcă de aceasta şi încercă să o transmită prin propriile mâini. Un gâdilat cald, plăcut i se strecură în trup. Mikhail nu se mai clătina.

Jamin privi dinspre ea spre Mikhail, ochii săi negri fiind plini de mâhnire, iar apoi de ură când ajunse la concluzia la care Ninsianna îşi *dorea* ca el să ajungă.

— Ai spus că mă iubeşti?

Fiul căpeteniei păşi înspre ea cu mâinile întinse asemenea unui cerşetor. Ninsianna îşi ridică bărbia şi îl îmbrăţişă pe Mikhail, un simbol feminin universal pentru *al meu.*

— *Niciodată* nu am spus că te iubesc, şuieră fata. Ţi-am spus că mă voi căsători cu tine pentru că ai promis că mă vei trata ca pe un egal! Dar apoi ţi-ai încălcat promisiunea, aşa că am găsit pe altcineva *mai bun*!

Jamin îngheţă.

Suliţa înflăcărată a lui Mikhail fremăta la urechile fetei, din ce în ce mai răsunătoare, asemenea unei haite de şacali care se pregăteşte să atace. Acesta o întinse, strigând, vânător furios pe cale să ucidă.

— *Téigh ar*! rosti Mihail. *Faigh an ifreann as anseo!*[8]

— Vei regreta asta! Spuse Jamin.

Ţâşni din apa râului şi îşi înşfăcă suliţa. Fără a privi înapoi, se îndreptă în aceeaşi direcţie în care fugiseră tovarăşii săi cu o expresia atât de întunecată încât o înspăimântă.

De îndată ce Jamin părăsi valea, Mihail se prăbuşi, trăgând-o şi pe ea la pământ. Luptându-se să se elibereze de aripile lui enorme, fata scuipă o mulţime de pene de un negru închis. Privi înspre povârnişul după care Jamin

---

[8] Pleacă! Pleacă de aici, fir-ar să fie!

tocmai dispăruse. *Ar fi trebuit* să simtă ceva. Poate regret? Dar nu simțea nimic. Numai uşurare căci această logodnă se încheiase.

Îngenunche pe pământ alături de pacientul său. Solul era dur şi pietros, aşa că îi sprijini capul în poala sa.

— E în regulă, şopti ea. Jamin a plecat.

Îi atinse baza gâtului. Deşi Mihail avea o paloare specifică morților, pulsul sănătos se izbi de degetele ei. Suspinând, ea îşi închise ochii, simțind cum energia pe care o acumulase cu puțin timp în urmă o abandona, lăsând-o la fel de obosită şi slăbită ca un miel nou-născut. Aici, în lumina zilei, îi analiză superbele aripi enorme, de un negru închis cu dungi întunecate ce păleau pe măsură ce înaintau spre piele. Îşi trecu degetele prin penele sale, resimțind diferența dintre cele lungi şi dure de la suprafață şi cele moi de dedesubt.

Aripi! Zeița îi trimisese un bărbat cu aripi!

Îi mângâie părul de culoarea alunelor coapte care contrastau puternic cu pielea lui palidă şi cremoasă ca laptele de capră. Degetele ei memorau fiecare detaliu rafinat. Trăsăturile lui cizelate nu erau acelea ale Ubaizilor, ci ale cremenei pe care războinicii o sculptau pentru a-şi împodobi sulițele: ascuțite, frumoase, dar letale. Îşi trecu degetele mai departe pe pieptul său musculos şi savură fiecare striație – trupul unui luptător în formă absolută.

Propriul ei semi-zeu!

— Mulțumesc că ai trimis un campion să mă salveze, îşi înălță ea rugămintea.

Închise ochii şi concentră lumina tămăduitoare a Celei-Care-Dăinuie în mâinile ei pentru a grăbi vindecarea lui Mihail, reunind magia neagră în glasul de cântare al unui şaman. Simți furnicături în mâini; mai calde, chiar, decât atunci când se rugase să îl vindece pe fiul conducătorului.

Oh, mulțumiri zeiței! Cea-Care-Dăinuie răspunsese rugăciunilor ei!

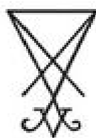
Păsările începură să cânte din nou. O broască orăcăi. Lăcustele bâzâiră. Vulturul se reîntoarse şi înşfăcă un alt peşte. Pe măsură ce acesta îşi ridica prada spre văzduh, fata privi înspre soare.

— Pot să îl păstrez? *Chiar* mi-ar plăcea mult să îl păstrez!

Îi atinse aripile negre-maronii şi se încruntă.

— Dar ce şi-ar dori o creatură a cerurilor de la *mine*?

Capitolul 8

Tu ai zis în inima ta,
„Mă voi înălța la cer;
Îmi voi ridica tronul mai presus de stelele lui Dumnezeu
Voi şedea pe muntele adunării,
Pe înălțimile din nord!
Mă voi înălța deasupra norilor
Ş mă voi face asemenea Celui Preaînalt.”

.

Isaia 14:13-14

.

Data Galactică Standard: 152,323.02 D.Î.
Haven-3: Clădirea Parlamentului Alianței
Prim-ministru Lucifer

LUCIFER

Haven-3 era cea de-a treia planetă într-un sistem solar creat artificial, care cuprindea un soare natural şi alți doi mai mici, artificiali, pentru ca în capitala Alianței să nu

apună nicicând soarele. Coloane ca din basme se înălțau grațioase înspre cer, alături de clădirile moderne de sticlă, oțel şi compuşi din plastic atât de puternici încât nici chiar un cutremur nu ar fi putut să îi doboare de pe stâlpii de susținere. La centrul de comandă, traficul revenea din şi pornea către toate planetele şi sistemele solare din galaxie. În centru se afla o clădire masivă, rotundă, astfel încât niciun delegat să nu stea vreodată mai aproape de tronul gol decât ceilalți.

O creatură înaltă cu înfățişare de şarpe, asemănătoare vag unui dragon, urcă treptele, sprijinindu-se cu grijă într-un baston. Vorbitorul Comunelor era un dragon Mu'aqqibat; nu un dragon *real,* cum era Shay'tan, ci unul aparținând unei specii ce precedase formarea Alianței. Acesta se opri în fața podiumului şi îşi scoase întâi ochelarii, după care şi ciocănelul.

— Prim-ministrul se va adresa acum Parlamentului, spuse pe un ton formal.

Lucifer urcă treptele către platforma centrală, aripile sale albe fiind aşezate cu rafinament la spate, asemenea mantiei Împăratului Etern. Balcon după balcon se întrezărea către dom; fiecare delegat reprezenta o planetă dintr-un imperiu ce cuprindea aproape jumătate din galaxie. Delegații erau pe cât de variate erau şi lumile pe care le reprezentau: mamifere, insecte, amfibieni şi alte forme de viață. Fiecare specie avea o planetă unde se dezvoltase în mod natural sub protecția Împăratului Etern, până când ajunsese la un nivel de sensibilitate destul de avansat încât să poată deveni membră a Alianței Galactice. Fiecare specie avea o voce prin care să îşi ceară drepturile; fiecare specie cu excepția uneia...

A lui...

Delegații vorbeau, stabilind înțelegeri după cum obişnuiau oficialii aleşi.

— Nu am votat deja asupra acestei probleme? întrebă unul dintre ei.

— Împăratul şi-a exercitat dreptul de veto, răspunse un alt delegat de lângă el.

— Nu mă voi opune Împăratului Etern! zise primul.

— De ce nu? interogă cel de-al doilea. Idiotul ne-a abandonat pentru două sute de ani, iar *acum* se arată şi vrea să ne fie Dumnezeu?

Lucifer îşi strânse buzele, aşteptând ca Adunarea Generală să se liniştească. Larma continuă; o frenezie pasională de înțelegeri făcute pe sub masă; acest vot pentru acel vot; votează pentru acest proiect mediocru şi eu îți voi trece proiectul de lege prin comitet. Lucifer îşi închise ochii şi se concentră asupra valului de interes personal care, datorită darului empatiei pe care îl moştenise de la mama sa pe jumătate Serafim, îi permitea să vizualizeze dorințele delegaților.

Simțurile Angelice exacerbate identificau parfumul exagerat de after-shave scump şi brandy vechi, precum şi mirosul persistent de tabac. Acustica era atât de bună încât orice şoaptă reverbera în întreaga încăpere. Ochii săi stranii de culoarea platinei analizau coloseumul; perceptiv, cinic, reflexiv, în timp ce remarca cele mai puternice dorințe şi observa locurile pe care trebuia să le țintească pentru convingere. În final, îi făcu un semn Vorbitorului pentru a începe spectacolul.

— În numele Împăratului Etern, zise Vorbitorul înalt, asemănător unui şarpe, agitându-şi ciocănelul. Cer ordine în cadrul acestei sesiuni a Parlamentului!

Delegații priviră în jos dinspre balcoanele lor înalte. Deja reuşise să treacă această măsură o dată la mustață. Provocase o furtună atât de puternică încât însuşi Împăratul Etern intervenise pentru a o opri cu un rar veto imperial.

Determinarea îl făcea pe Lucifer să se înalţe semeţ, fluturându-şi penele albe ca zăpada. Îşi întoarse partea mai chipeşă către camerele care transmiteau aceste evenimente pentru toate posturile de televiziune din Alianţă.

— Astăzi nu vin în faţa dumneavoastră în calitate de fiu adoptat al Împăratului Etern, spuse Lucifer. Nu în calitate de bărbat care, graţie unei norocoase întâmplări, a primit o voce pentru că tatăl meu m-a numit *pe mine* să vă reprezint interesele.

Îşi plecă aripile într-un gest de umilinţă.

— Vin în calitate de Angelic, o specie al cărei unic scop este să îşi închine viaţa pentru protecţia dumneavoastră, a raselor dezvoltate natural.

Se mişcă pentru a se poziţiona în faţa unui Leonid enorm, auriu, şi a unui Centaur corpolent pe care îl numise pentru a sta de pază la marginea scenei. Se răsuci pentru a fi faţă în faţă cu camerele care se roteau asemenea ciocurilor unor vulturi lacomi urmărindu-l, conştient de faptul că lentilele lor refractante aveau să facă să pară că cei doi hibrizi stăteau chiar în spatele său.

— Pe toată durata existenţei Alianţei, spuse Lucifer către camere, Împăratul s-a bazat pe forţa militară pentru a menţine Imperiul lui Sata'an sub control.

Făcu un semn către omul-leu şi hibridul jumătate om, jumătate cal.

— Pentru a reuşi aceasta, a creat patru specii de super-soldaţi proiectaţi genetic: Forţele Aviatice Angelice, Luptătorii Leonizi Multicapabili, Cavaleria de Centauri şi Flota Merfolk.

Urmări privirea delegaţilor pe care îi ţintise cu ceva timp înainte drept impresionabili, cei care priveau dinspre balcoanele lor somptuoase asemenea zeilor care se amestecă mereu în chestiunile muritorilor. Lumina soarelui se întrezărea în Atrium ca un semn de la Cea-Care-Este,

creând o strălucitoare aureolă aurită în jurul părului său alb-blond şi înconjurând perfecţiunea trăsăturilor sale prea simetrice, amintindu-le delegaţilor că el era fiul adoptat al împăratului şi al Dumnezeului lor.

— Pentru 150.000 de ani, superioritatea noastră militară a permis menţinerea unui echilibru deloc uşor între Imperiul Sata'anic şi propria noastră Alianţă Galactică, adăugă Lucifer. Dar acum, o nouă ameninţare s-a abătut asupra Alianţei. Nu ameninţarea externă a lui Shay'tan, ci una creată de noi înşine.

Făcu o pauză pentru a-l privi pe delegatul din stânga sa, apoi pe cel din dreapta, înainte de a se întoarce pentru a sta faţă în faţă cu camerele. Îşi coborî vocea de parcă ar fi dezvăluit un secret; suficient de jos pentru a-i determina pe delegaţi să se aplece înainte pentru a auzi.

— Armatele care ne apără, doamnelor şi domnilor, sunt o specie pe moarte.

Un fior străbătu adunarea – să îl audă expunându-le ruşinea înaintea camerelor, să facă totul oficial, să le transforme slăbiciunea în ceva *real...* Zgomotul perpetuu al interesului propriu reizbucni:

— Constituenţii mei au fost furioşi pentru că am votat să ni se externalizeze slujbele.

— Cui îi pasă dacă mor hibrizii?

— Ce legătură are asta cu –mine-?

Un Lord Arahnoid tânăr şi agresiv se ridică; era un delegat proaspăt numit, care nu învăţase încă faptul că, atunci când camerele sunt prezente, este mai bine să te abţii.

— Rasa TA moare! ţipă el. Rasa noastră este numai bine!

Se întoarse către delegaţii din jurul său când aceştia rânjiră.

— Aşa că spune-i lui Shay'tan că îşi poate lua înţelegerea şi şi-o poate înfige sub coadă!

Discordia deveni haotică pe măsură ce Parlamentul se agită asemenea unor coțofane care rânjesc la un medalion de aur. Atâta sinceritate brută în fața camerelor era o gafă politică, dar lordul proaspăt învestit exprimase un sentiment împărtăşit fără ocolişuri de mulți alții.

Ochii argintii ai lui Lucifer îi sfredeliră pe cei ai Arahnoidului, iar acesta îşi îndreptă ambele mâini către inimă, înmuindu-şi expresia feței.

— Da, zise Lucifer cu blândețe. Rasa *mea* moare. Rasa mea, care a protejat rasa *ta* până când aceasta a devenit destul de puternică încât să se alăture Alianței, moare.

Îşi încleştă pumnul şi se holbă la el, de parcă ar fi luat o decizie. În timpul pauzei, camerele se mutară concentrându-se spre interior şi spre exterior, plasând disputa între el şi trăirea pe care Lordul Arahnoid o prezentase înaintea ochilor publici a miliardelor de telespectatori.

— Rasa mea, care l-a alungat pe Shay'tan de pe planeta *ta* atunci când a încercat să o anexeze, iar voi ați venit la *noi* după ajutor, MOARE!

Îşi ridică vocea, urlând în timp ce agita pumnul către Lordul Arahnoid prea vorbăreț.

— Iar acum, acel mileniu de război continuu ne-a decimat într-un asemenea mod încât avem mai mult echipament decât hibrizi existenți pentru a *folosi* acest echipament, iar rasa mea vine la rasa *ta* pentru a cerşi ajutor astfel încât să nu dispărem cu toții!

Îşi trânti pumnul pe podium. Ochii săi stranii luceau de furie. Delegatul Arahnoid se foi în scaun în timp ce ceilalți, care cu câteva momente înainte jubilaseră, îl priveau acum pe tânărul lord cu dispreț, detaşându-se public de acest parvenit prost.

— Este bine că specia Arahnoidă înfloreşte, spuse Lucifer. Asta înseamnă că hibrizii nu şi-au sacrificat viețile în zadar.

Privi către delegații asezați asemenea vulturilor în balcoanele lor.

— Când ne-a creat Împăratul, adăugă el, a stabilit ca unicul nostru scop să fie protejarea speciilor dezvoltate în mod natural. Ne-a fost respinsă apartenența la Alianță pentru că vă era teamă că vom abuza de abilitățile superioare genetic pe care el ni le-a hărăzit în ADN.

Făcu un gest către un scaun gol, lăsat astfel în semn de comemorare pentru o planetă ce nu mai făcea parte din Alianță.

— Cândva, demult, rasa primordială care a dat naştere speciei noastre încă se afla printre noi. Pentru că ne vedeau drept copiii lor, s-au asigurat că noi, hibrizii, nu vom lâncezi fără un glas. Dar apoi, în urmă cu 74.000 de ani, un asteroid a lovit Nibiru. Şi aşa, pur şi simplu – îşi pocni degetele – întreaga umanitate a fost distrusă.

Le închină predecesorilor săi decedați un moment de linişte.

— Atunci când oamenii au dispărut, au luat cu ei ceea ce prețuiam noi, hibrizii, ca pe propria casă. Ne-au luat vocea. Şi au luat cu ei şi diversitatea genetică de care aveam nevoie pentru a supraviețui.

Îşi întinse brațele, formând un „T”; arăta asemenea victimelor supuse unei exorcizări. Apoi îşi aplecă aripile, de parcă ar fi fost prea grele pentru a le putea ridica. În final, înclină capul ca un martir care se oferă drept sacrificiu pentru binele universal.

— Pe măsură ce Alianța s-a răspândit, galaxia a început să ne privească pe *noi* drept aceia ce le pot rezolva problemele. Aşa că ne-ați eliminat specia din rândurile voastre şi ne-ați aşezat în nave spațiale din Univers. Apoi, ați declarat că hibrizii trebuie să servească 500 de ani în armată, nu doar 20, ca voluntarii, pentru că dacă nu suntem omorâți în luptă, putem trăi atât.

Ridică vocea cu furie.

— Dar nu s-a oprit totul aici! strigă el. Când rata naşterilor în rândul hibrizilor a scăzut mai mult, ne-ați alungat femeile de pe planetele voastre şi le-ați pus şi pe *ele* să lupte.

Se învârti pentru a sta față în față cu rasele antice care existaseră chiar de mai mult timp decât Alianța, iar aripile i se umflară asemenea celor ale unui prădător. Baza lor de putere depindea de menținerea unei armate de sclavi.

— Apoi, în urmă cu 600 de ani ne-ați spus că ni se interzice orice formă de relație, pentru orice motiv cu excepția aceluia de a procrea pentru a perpetua gloria Alianței! continuă el. Sau chiar urmaşi născuți alături de acelaşi partener de două ori! Pentru că suntem atât de profund încrucişați genetic încât diversitatea reprezintă acum o problemă!

Bătu din aripi. Aripile sale frumoase, albe, a căror existență aducea de la sine ideea că specia lui nu putea dispune niciodată o voce, căci aripile nu se dezvoltaseră în mod natural pe spatele său.

— Totul datorită modificărilor genetice pe care Împăratul ni le-a oferit pentru a menține acestea – smulse o pană albă ca zăpada – aceste aripi. Şi celelalte schimbări care ne transformă specia în sclavi, obligându-ne să vă servim pe voi sunt *gene recesive*!

Aruncă pana în aer. O rază de soare o cuprinse de deasupra, de parcă însăşi Cea-Care-Este îşi dorea să spună „Vedeți!" Pana pluti înspre pământ în linişte. Doar mişcarea picioarelor reaşezate şi tusea ocazională mai străpungeau tăcerea în sala cea mare când aceasta se lovi de sol.

— Aceste îmbunătățiri, zise Lucifer fâlfâind din aripi, necesită atât de multă reproducere selectivă pentru a se menține încât NE-AM ÎNCRUCIŞAT GENETIC PÂNĂ LA LIMITA EXTINCȚIEI!

Păşi către un delegat Electrofor şi privi adânc acest conservator lider religios dintr-o lume antică a țiparilor însuflețiți care dispretuiau toți hibrizii, căci îi considerau „abominații fabricate”.

— *Voi* vă puteți căsători? strigă Lucifer către el. Dar *noi*, nu? Pentru că aveți nevoie ca noi să facem mulți copii care au a*cestea*, astfel încât inamicii voştri să poată trage în ele, dar fără inconveniența drepturilor de vot?

Lucifer flutură din nou din aripi. Curentul provocat spulberă hârtiile de pe masa delegatului.

— Ce suntem noi? Animale pe care le creşteți pentru tăiere?

O undă albastră de electricitate aprinse acea zonă a camerei când coada letală a Electroforului se lumină din cauza indignării fanatice. Delegații din jurul său şuierară dezaprobator. Câțiva dintre ei şoptiră „ipocritul” suficient de tare încât sunetul să poată fi prins de camerele de filmat.

Lucifer lovi cu pumnul în grilajul balustradei.

— Nici Shay’tan nu le face asta propriilor cetățeni!

Se întoarse cu fața către camere.

— Iar acum, continuă Lucifer, iar vocea i se stinse pe măsură ce simți un nod crescându-i în gât, acum, chiar în momentul în care un bebeluş hibrid se naşte, înainte ca măcar să i se taie cordonul ombilical, un reprezentant al Academiei de Pregătire pentru Tineri a Împăratului se arată pentru a-l lua de lângă mama sa, indiferent dacă ea este sau nu de acord.

Câteva lacrimi i se scurseră pe obraji.

— Bebeluşi! Îndoctrinăm bebeluşi care au mai puțin de un minut de viață să vă apere fiindcă nu ne permitem ca părinții lor să se retragă pentru câțiva ani şi să îşi crească propriii copii.

Aripile sale albe se îndoiră spre pământ, tremurând de emoție. Se întoarse cu ochii închişi, departe de camere,

încercând să liniştească emoția brută care amenința să îl copleşească. În sală era atât de multă linişte încât ai fi putut auzi acul căzând. El tuşi, iar apoi îşi frecă obrajii, hotărât să nu îi lase să îl vadă plângând. Consilierul său legislativ se grăbi cu un pahar de apă. Lucifer înghiți lacom lichidul şi îşi rearanjă trăsăturile sub masca politicianului profesionist.

— Prezentăm toate aceste discursuri extraordinare despre liberul arbitru – vocea lui Lucifer părea ostenită – dar din momentul în care un hibrid respiră pentru întâia oară, îl convingem că singurul său scop este să moară sprijinindu-l pe Împărat. Dar acum nu vă mai putem oferi nici asta, pentru că specia noastră şi-a pierdut capacitatea de a procrea.

Liniştea absolută domnea în Parlament. Un tuset emoționat străpunse aerul. Lucifer privi în ochii delegaților cheie din blocul cel vechi, care în mod obişnuit i s-ar fi opus, şi îi observă zvârcolindu-se jenați. Bani. Totul se rezuma la bani. Tocmai propusese o justificare morală pe care delegații mai tineri o puteau prezenta în fața constituenților pentru a-şi explica votul în favoarea suspendării. Acum trebuia să formuleze lucrurile în termeni de care le păsa şi delegaților mai bătrâni.

— Luați în considerare doar această problemă, doamnelor şi domnilor, spuse el. Dacă hibrizii dispar şi nu vă mai pot proteja, atunci cine o va face? Cine va proteja Alianța când niciun hibrid nu va mai fi?

Lăsă întrebarea suspendată înaintea lor ca un miros urât înainte de a recita un faimos slogan al Alianței: „Cum se duc rasele hibride care ne protejează, asemenea o va face şi Alianța."

În subconştientul său, o voce şopti:

Vină. Vină. Vină.

Frică.

Întocmai ca o reclamă de televiziune bine modelată.

Putea practic să *audă* viori cântând în fundal când acea voce mică, sarcastică ce îi şoptise dintotdeauna în minte îi spuse acum să înainteze cu acest veto în Parlament şi să anuleze obiecțiile tatălui său nemuritor. Era timpul să anuleze strânsoarea pe care cei doi împărați-zei aflați într-o eternă dispută o aveau asupra cetățenilor *ambelor* imperii. Şoptea că era momentul să îşi salveze specia. Şoptea să se salveze *pe sine.*

— Războiul nesfârşit nu e un răspuns.

Lucifer îşi întinse mâna.

— Sunt aici pentru a oferi o cale mai bună de a obține pacea.

Îşi înălță aripile din căderea lor mâhnită. Comportamentul său se schimbă din acela al suferindului căit în cel al predicatorului de televiziune care prezintă absolutul în fața unui cort de circ plin de păcătoşi. Evidențiase îngrozitoarea realitate. Acum era momentul să vândă răscumpărarea.

— De-a lungul ultimului veac – aripile lui Lucifer se unduiră pline de speranță – disputele de graniță în anumite sectoare au scăzut. Imperiul Sata'anic a lăsat în pace acele sectoare, nu pentru că le păzim cu armament de război, ci pentru că acele planete fac comerț cu Imperiul Sata'anic.

Lucifer înaintă, privind drept în ochii fiecăruia dintre delegați. Vindea o soluție pentru o problemă murdară cu care nimeni nu voia să se confrunte. Era antrenorul unei echipe de sporturi de contact încurajându-şi echipa. Vorbi repede pentru ca opoziția să nu îl întrerupă.

— Dacă Alianța şi-ar extinde acest parteneriat, toată lumea ar avea de câştigat. Noi câştigăm, producătorii câştigă, Imperiul câştigă. Câştig-câştig-câştig. Toată lumea este fericită. Toată lumea este bogată. Şi nimeni nu va începe un război pentru că economiile vor fi mult prea profund legate pentru a risca un dezechilibru.

Arahnoidul care îl întrerupsese mai devreme îl şicană din balconul său:

— Asta e povestea pe care le-a îngânat-o Shay'tan celor din colonia 51-Pegasi-4! Şi uite unde au ajuns ei. Shay'tan a măcelărit întreaga planetă!!! *Şi* întreaga rasă a Angelicilor Serafimi împreună cu ea!

Aripile albe ale lui Lucifer se cutremurară de furie şi pierdere. *Serafimul... A*scunse emoţia în spatele măştii pe care o construise pentru a-şi ascunde propria persoană de lume.

— Asta a fost acum 25 de ani, zise Lucifer solemn. Nu a fost ceva ce a făcut Shay'tan. Hashem însuşi a confirmat că a fost vorba de piraţi care au acţionat din proprie iniţiativă.

— Aşa pretinde Shay'tan!!! contracară lordul Arahnoid. Un martor a declarat că a văzut soldaţi care purtau uniforme Sata'anice invadând planeta. Nu o bandă dezorganizată de piraţi.

Mica voce sarcastică îi şopti în minte: „Îl îmbată puterea la gândul că ar putea întoarce votul. Trebuie să îl tratezi ca pe copilul ce este..."

— Aşa pretinde un copil înspăimântat de 9 ani!

Lucifer se întoarse cu spatele la Arahnoid şi apelă, în schimb, la rasele antice care erau atât de aproape de perfecţiunea genetică încât se identificau mai mult decât oricare altă specie cu tatăl său.

Delegatul Mu'aqqibat îşi lovi toiagul de pământ. Bani vechi. Putere. Grupul raselor antice deveni tăcut îndată. Brokerii puterii nu puteau să îi permită unui începător prostuţ să fure atenţia. Unda de linişte care cuprinse adunarea generală era nestabilită, dar completă. Lucifer prezentase tragedia în termeni de care le păsa... Bani şi putere. Aveau să îi permită să îşi încheie discursul.

— Shay'tan este dispus să le ofere companiilor de comerţ pacifiste accesul necesar pentru a vinde produsele de care

au nevoie oamenii săi. Tot ceea ce el cere la schimb este ca noi să facem acelaşi lucru.

Făcu o pauză pentru a lăsa cuvintele să îşi atingă ținta.

— Complet cinstit.

Noțiunea de cinste fundamentală era unul dintre pilonii de bază ai societății Alianței.

Acea voce rebelă şopti:

„Louă nu le pasă cu adevărat de corectitudine. Vorbeşte doar în termeni pe care îi înțeleg. Ce îi va costa dacă nu votează pentru acest acord de comerț."

— Ori facem aşa – Lucifer îşi înălță aripile ca un prădător care se lansează pentru a ucide şi făcu un gest către camere de parcă ar fi fost Devoratorul de Copii – ori trebuie să hotărâm ai cui copii îi trimitem la armată pentru a ne apăra. Pentru că, având în vedere ritmul în care hibrizii mor, în zece ani nu vom mai fi destui încât să vă putem proteja.

Arătă către rasele antice.

— E nevoie de şase umanoizi dezvoltați natural pentru a înlocui un singur hibrid, iar acele specii au toate drepturi de vot. Aşa că înregistrați *aceste* numere când va gândiți cât de mult vă va costa să respingeți propunerea de pace a lui Shay'tan. Acordul pentru comerț sau rezoluția. E alegerea voastră.

Lucifer aşteptă până când delegații care îi blocaseră propunerea pentru comerț îl priviră în ochi. Dragonul Mu'aqqibat îşi luă toiagul şi îl trânti de podea. Le câştigase votul.

— Propun o moțiune pentru ca Parlamentul să extindă Acordul de Comerț Liber existent către toate teritoriile Alianței, spuse Lucifer. Înaintez această moțiune către vot imediat...

Tânărul lord Arahnoid se ridică.

— Shay'tan cucereşte noi planete şi le recrutează cetățenii drept forță de muncă pentru ca apoi să ne vândă la

un preț mult mai mic, strigă Arahnoidul. Nu e cu mult diferit de sclavie!

Vocea mică și sarcastică șopti:

„E convenabil cum numesc ceea ce face Shay'tan sclavie, dar omit cei 500 de ani de serviciu militar forțat care li se impune hibrizilor."

— Ceea ce face Shay'tan în interiorul granițelor propriului imperiu este irelevant, zise Lucifer cu voce tare. Noi ratificăm un acord de comerț, nu ne supunem Legii Sata'anice.

Ceilalți delegați începură să ezite. Grație *darului* său, Lucifer putea citi gândurile delegaților.

— Sunt dispus să alegem din nou.

— Rata șomajului a crescut la 17%!

— De ce ar trebui să îl susțin dacă propriul tată a votat împotriva lui?

Aripile lui Lucifer se pleoștiră.

„Îi pierzi," șopti vocea mică și răutăcioasă. *„Promite-le ceva ce le pot prezenta constituenților și să spună că au făcut lucrul corect."*

Lucifer privi cum energia din cameră se îndepărta de el. Deși ura cinismul vocii sale interioare, avea întotdeauna dreptate.

— Îi va da armatei noastre hibride extrem de împovărate șansa de a-și reumple posturile! strigă el.

Putu să simtă momentul în care energia se întoarse, dar victoria era oarbă, căci nu moartea în bătălie era problema, ci incapacitatea pură de a se reproduce. Totuși, mai puține vieți irosite le-ar putea da timp hibrizilor, iar timpul era ceea ce el căuta cu disperare.

Arahnoidul strigă, lansând o provocare pierzândă.

— Dacă deschizi piețele Alianței către comerț discreționar, banii vor intra în cuferele lui Shay'tan. Îi va

folosi pentru a-şi întări armata. Industria noastră va fi decimată, iar nivelul nostru de trai va fi redus la sărăcie.

— O, mai taci! şuierară mai mulți delegați înspre el. Crezi că vrem ca fiii *noştri* să fie carnea de tun a lui Hashem?

— Shay'tan nu va mai avea *nevoie* să ne învingă în luptă, strigă Arahnoidul. Rezoluția aceasta îi va permite să ne aducă la faliment şi apoi să ne cumpere pentru un preț de nimic!

Lucifer îi întrerupse înainte ca lucrurile să scape de sub control.

— Avem o alegere, zise Lucifer. Le vom spune hibrizilor noştri soldați că nu ne *pasă* dacă dispar, atâta timp cât continuă să ne apere în timpul procesului? Sau ne vom asuma responsabilitatea în această situație şi vom spune GATA CU RĂZBOIUL!!!!

Îşi ridică brațele şi făcu un semn către camere în acelaşi mod în care tatăl lui nemuritor gesticula atunci când invoca trăsnetul.

— Se votează pentru pace?

— Da! răsună mulțimea.

— Cineva împotriva? întrebă Vorbitorul Comunelor.

— Da! vocea tânărului lord Arahnoid răsună singură.

Nu era singurul delegat care se opunea măsurii, dar era unicul suficient de naiv încât să nu se abțină pur şi simplu.

— Votul favorabil este majoritar! strigă Vorbitorul Comunelor, bătând cu ciocănelul în masă. Acordul pentru Comerț Liber este adoptat!

Lucifer se înclină, mulțumindu-le legislatorilor în timp ce aceştia ieşeau prin dreptul lui, inclusiv celor care avea griji pe care voiau să le lămurească. Putea *simți* energia pozitivă emanată de mulțime, amețindu-i mintea de putere. Asta era ceea ce tatăl său îl antrenase să facă încă de la naştere, creând poziția de Prim-ministru şi făcându-l responsabil de politicile cotidiene de conducere a Alianței. Lucifer pufni cu

dezgust. Hashem nu s-ar fi înjosit niciodată într-atât încât să își murdărească dumnezeiasca sa conștiință cu problemele mai puțin importante ale muritorilor!

Arahnoidul vorbăreț își făcu loc prin mulțime.

— Trebuie să îți vorbesc, zise el.

Acea voce mică și sarcastică șopti:

„Scapă de el. Dacă nu o faci, va continua să vorbească până ce oamenii îl vor asculta.”

Se folosi de darul său pentru a *asculta* cuvintele nespuse din spatele glasului Arahnoidului. Diferite proiecții îi apărură în minte. Constituenți îngrijorați. Familii sărăcite. Lucifer își formă o imagine și apoi îl bătu pe tânărul Lord pe umăr.

— Fă o programare la Șeful meu de Personal, spuse Lucifer. Vom vedea ce putem face în legătură cu înaintarea unei anexe.

Puterea îi răsună în voce, transmițându-se în mintea naivă a tânărului Lord Arahnoid.

„Primul-ministru mă ia în serios. Dacă lucrez cu el, mă va ridica spre o poziție puternică.”

Buzele tânărului Lord se destinseră într-un rânjet mulțumit.

— Da, domnule! Voi lăsa o propunere pe biroul dumneavoastră mâine dimineață.

Un Angelic cu aripi murdare apăru în dreptul său. Înălțimea medie, ochii albaștri ca apa de vase și aripile neremarcabile, toate trăsăturile Șefului de Personal Zepar îi demonstrau firea plină de servitudine, cu excepția rânjetului crud care îi împodobea uneori buzele.

— Sire? grăi Zepar.

Lucifer privea insistent ușa, doritor să scape.

— Te rog să mă scuzi, îi spuse el tânărului Arahnoid, vă voi lăsa pe tine și Zepar să discutați detaliile.

Îşi făcu drum printre camerele de filmat, zâmbind şi făcând cu mâna către mulţimea care jubila. Când ajunse în capelă, se sprijini de perete şi închise ochii.

„Vezi? Ţi-am spus eu că vei reuşi.”

— O, mai taci, şopti el către vocea sarcastică. Nu avem nevoie decât de timp.

Privi către statuia Împăratului Etern, aflată în spatele tronului gol care era, teoretic, ocupat de fiecare dată când Parlamentul avea nevoie de cineva care să rupă egalitatea, dar, în realitate, fusese ocupat o singură dată în ultimii 225 de ani; cu două săptămâni în urmă, când Împăratul venise pentru a-şi exercita dreptul de veto asupra acordului de comerţ precedent.

— Încearcă să foloseşti dreptul de veto pentru *asta,* tată! zise Lucifer.

Cuvintele lui se izbiră de linişte. Acordurile de comerţ nu puteau să *rezolve* problema speciei sale. Avea nevoie ca tatăl său să *fie* un tată adevărat şi să înceapă să îi pese de ceea ce se întâmpla în propriul său imperiu.

Şeful de Personal Angelic îl urmă în cameră. Zepar privi emoţionat statuia Împăratului Etern care trona deasupra lor.

— Sire, zise el. Doriţi să cer Partidului să oprească alocarea de fonduri către acel Arahnoid problematic înainte de noile alegeri?

— Fă-o, oftă Lucifer. Şi vezi ce mizerii poţi găsi despre el, chiar dacă trebuie să le inventezi. Vreau raportări negative scurse către televiziune până diseară.

— Da, Sire.

Zepar îşi împreună mâinile.

— Consideraţi problema rezolvată. Acum… următoarea dumneavoastră întrevedere este programată pentru ora 3 după-amiază. Un cadet proaspăt ieşit din academie…

Capitolul 9

Februarie – 3,390 î.Hr.
Pământul: Locul prăbuşirii
Colonel Mikhail Mannuki'ili

MIKHAIL

Senzaţia plăcută a degetelor care îi mângâiau obrazul pătrunse adânc în subconştientul său, alături de sunetul hipnotic al vocii Ninsiannei. În numele zeilor, îl durea atât de tare chiar şi să respire! Nu îşi putea aminti cum era să *nu* îl doară. Dar atâta timp cât durea, ştia că încă era în viaţă.

Mikhail deschise ochii.

Soarele aurit şi dur se îndepărtase pentru a se odihni pe marginea vestică a văii. Umbrele lungi îi arătau că fusese inconştient destul de multă vreme. Mirosul de frunze proaspăt zdrobite se ridica din rana de pe pieptul său. Plante medicinale? Încă o dovadă că aceasta era rasa primordială.

Rasa primordială. Rasa primordială?

Gândul i se înfiripă în minte şi dispăru înainte să îi poată cuprinde semnificaţia. Ce, în numele lui Hades, putea să însemne asta? Avea sentimentul că trebuia să comunice *cuiva* acea informaţie, dar nu îşi putea aminti cui sau de ce era atât de importantă!

Privi către chipul care se holba la el cu susul în jos.

— Bună?

Îi căută ochii de o nuanţă neobişnuită de bej.

Ea murmură ceva ce ar fi putut însemna „bună", sau „mulţumesc", sau „vreau să îţi zdrobesc craniul cu o piatră",

dar, ținând cont de zâmbetul său, părea a fi un semn al gratitudinii.

— Cine a fost acela? întrebă el, ştiind că ea nu putea să îl înțeleagă.

— Cine? Ninsianna arătă înspre direcția în care fugise atacatorul ei. Cine? Jamin.

Nasul i se încreți şi zâmbi ruşinată. Un fost iubit frustrat, poate?

— Cine – el indică direcția în care dispăruseră bărbații – Jamin?

Ninsianna dădu din cap.

— Jamin.

Mikhail analiză modul în care întregul ei corp se anima atunci când vorbea. Părea să împărtăşească acelaşi limbaj non-verbal fundamental al trupului de care dispunea şi specia lui. Nedorind să facă presupuneri, dădu şi el din cap şi spuse „sua”, iar apoi îşi agită capul dintr-o parte în alta, zicând „aon”. Repetă mişcarea de mai multe ori până când ea înțelese că voia să spună „da” şi „nu”.

— Da, sua, Jamin! Ninsianna se ciupi de nas de parcă şi-ar fi dorit să blocheze un miros urât, iar apoi râse, sunetul fiind muzical şi plăcut.

O căldură binefăcătoare îi inundă trupul. Oriunde îl atingea, putea simți o uşurare a durerii.

— Hai să ne întoarcem la navă?

El încercă să se ridice şi gemu.

— Sus, spuse ea în propria limbă şi arătă în sus.

El repetă cuvântul şi apoi îl zise în limba lui: „suas”.

Ninsianna îl ajută să se ridice în picioare, zâmbind încântată în timp ce experimenta cuvintele nefamiliare. El fâlfâi aripa sănătoasă pentru a se echilibra. Fata îl sprijini de subțiori, înconjurându-i talia cu un braț pentru a-l stabiliza în timp ce îl întorcea cu fața spre navă.

O senzaţie neplăcută îi pătrunse stomacul. Nu că ar fi putut să îşi *amintească* modul în care ar fi trebuit să arate nava lui, dar ea zăcea pe jumătate îngropată lângă peretele văii, parţial acoperită de molozul rezultat după alunecarea de teren. Vârful dispărea complet printre pietre, spatele era îndoit într-un unghi ciudat, provocând o mare fisură, şi lovitura unei arme ştersese numele navei în acelaşi suflu cu care fusese distrus şi unul dintre motoare.

— Bănuiesc că asta îmi aparţine?

El privi în jos către Ninsianna, care se uita la epavă cu ochi curioşi ca de copil.

— Cui altcuiva ar putea să îi aparţină? Întrebarea este – privi el în sus – cine m-a doborât?

Capitolul 10

Data Galactică Standard: 152,323.02 D.Î.
Orbita Pământului: SRN ‘Jamaran’
Locotenentul Kasib

LT. KASIB

Zeci de ecrane înconjurau puntea navei SRN Jamaran. Cele mai multe dintre ele prezentau imagini alb-negru, cu purici, ale unor corpuri de filmat cărate de soldaţi Sata’anici, în timp ce alte ecrane redau perspective surprinse ca prin ochi de gândac de trei drone suborbitale. Locotenentul Kasib îşi aşeză mâna cu gheare pe joystick şi

pilotă una dintre drone pentru a supraveghea un sat primitiv înconjurat de câmpuri cultivate.

În scaunul de comandă din spatele său, Generalul Hudhafah se aplecă înainte, ochii săi verzi-aurii strălucind cu entuziasm.

— Alea sunt...?

— Grâne, domnule, mârâi Kasib mulțumit. Puteți *vedea* capetele semințelor care se coc.

Pilotă drona astfel încât să atingă ușor iarba de un metru înălțime. Grâne de cereale! La milioane de ani lumină de cea mai apropiată colonie cunoscută!

Creasta ascuțită de pe spatele Generalului Hudhafah se ridică, formând o coroană gânditoare, dar neamenințătoare.

— Care e situația grupurilor plecate? întrebă el.

— Ambele raportează prezența unor resurse extinse de minerale, domnule.

Kasib apăsă pe unul dintre ecrane pentru a scoate cel mai recent raport.

— Cobalt. Fier. Resurse imaculate de uraniu. Apă aproape nelimitată. Și floră și faună diverse.

Coada lui Hudhafah se răsuci în jurul marginii scaunului comandantului, gânditoare, calculată, agresivă, extraordinară...

— Iar grânele?

Kasib înțelese ceea ce Generalul nu voia să exprime în prezența bărbaților de rang inferior. *Cât de scăzute sunt rezervele noastre?*

Kasib îndrăzni să privească în ochii stimabilului său ofițer de comandă, unul dintre cei mai decorați și înalt gradați generali ai lui Shay'tan.

— Se pare că planeta este întru totul locuibilă, domnule.

Ceilalți membrii ai echipajului, șopârle și alte specii Sata'anice, încetară să mai pretindă că nu ascultau și se

aplecară înainte, aşteptând să audă ce avea de spus generalul.

Hudhafah se uită la prima imagine pe care grupul plecat o transmisese către bază. Un bărbat Angelic fără aripi. Transmisiunea distrusese acoperirea Angelicului atunci când crescuse puterea pentru a le spiona scanările. Pe oricare *altă* planetă, undele radio statice produse în mod natural ar fi mascat echipamentul, dar aici, în sectorul Zulu, nu exista decât foarte puțină interferență subspațială, iar planeta nu dispunea de *niciun* fel de tehnologie avansată. De atunci, echipele trimise descoperiseră mii de creaturi, împrăştiate pe suprafața planetei în corturi primitive, colibe şi chiar sate. Alianța urma să atace această planetă, cu siguranță.

Întrebarea era, puteau să reziste atât de departe de Imperiul Sata'anic?

Atât de departe de lanțul lor de aprovizionare.

Atât de departe de cea mai apropiată lume locuită?

— Domnule? întrebă Kasib. Doar *aşteptau* ordinul.

Guşa Generalului Hudhafah se înroşi, căpătând o nuanță demnă, profundă de burgundy.

— Pregăteşte o Bază de Operare de primă linie, zise el ursuz. Într-un loc *cald.* Şi aproape de terenuri productive.

— Da, domnule!

Cu o înclinare a frunții, Kasib apăsă butonul pentru vorbit. Un fior de mândrie îi străbătu trupul când sistemul de adresare publică murmură. Hudhafah îi oferea *lui* această onoare. Un nimeni cu grad inferior! Răsfrânse fiecare dram de noblețe de care dispunea în voce.

— Atențiune, echipaj! vorbi el clar şi tăios. Generalul Hudhafah a ordonat anexarea. Repet. Începeți anexarea Pământului. Vom coloniza această planetă în numele gloriei zeului nostru.

Se aplecă din nou.

— Slăvit fie Shay'tan!

La bordul navei, metalul răsună datorită ovațiilor. Se apropiau, cu siguranță, gloria, şi avuția, şi onoarea! Acesta era genul de expediție la care visa orice soldat.

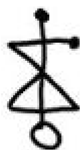
Duduituri metalice rezonară pe toată suprafața navei când clemele de andocare ce mențineau operatorii de transport ataşați de-a lungul hiperspațiului se eliberară. Ecranele de transmisie suprinseră două duzini de formațiuni mai mici, asemenea unor cutii, detaşându-se de fuzelajul Jamaranului şi gonind spre pământ.

Acum, acesta aparținea Imperiului Sata'anic.

.

Începutul...

FRAGMENT: Sabia Zeilor

Februarie– 3,390 î.Hr.
Pământ: Assur

JAMIN

O stea căzătoare străbătu cerul înaintea zorilor, iluminând deşertul gol.

— Continuați să mergeți! ordonă Jamin.

Bărbații continuară să alerge când steaua trecu pe deasupra lor.

— Câte sunt cu tot cu asta? întrebă Firouz.

— Douăzeci şi două, răspunse Siamek.

— Unde crezi că merg toate?

Jamin aruncă o privire peste umăr, aşteptând să vadă dacă *această* stea se va prăbuşi, dar ea dispăru în orizont. Observaseră multe stele căzătoare de-a lungul ultimelor ore, dar niciuna nu cădea în deşert, cel puţin nu suficient de aproape pentru ca ei să vadă cerul erupând din nou în flăcări.

— Am o presimţire rea în legătură cu asta, murmură Siamek printre respiraţii anevoioase. Niciodată nu am mai văzut atât de multe deodată.

Jamin acceleră pasul, obligându-i şi pe ceilalţi bărbaţi să îl urmeze.

O copcă pe care o avea cusută în lateral părea să cerşească milă, dar el îşi forţă muşchii să se mişte mai departe. Tot ce conta era ritmul frenetic al inimii sale. Soarele îşi încheie urcarea şi înaintă spre vârful drumului său, încălzindu-i fără milă, dar el refuza să îşi lase oamenii să se odihnească.

În cele din urmă, Assur se înălţă din mijlocul deşertului, o fortăreaţă strălucitoare, aurită, cu locuinţe ridicate în aşa fel încât pereţii exteriori erau uniţi unii de alţii. Fuseseră construite din chirpici mărunţit neted pentru a nu le oferi inamicilor vreo enclavă pentru sprijin, cu ferestre şi uşi orientate spre interior. Ar fi fost nevoie de patru bărbaţi urcaţi unul pe umerii altuia pentru a ajunge la acoperişuri. Acoperişuri patrulate de bărbaţi înarmaţi cu arcuri şi suliţe.

Nu că ar fi contat în faţa unui inamic înaripat...

— Mai repede, ordonă el.

Războinicii se regrupară, însufleţiţi de priveliştea propriilor case. Îi făcuse să alerge pe tot parcursul nopţii fără a se odihni prea mult. Războinicii *de elită*...

Demonul înaripat reuşise să înfrângă cei mai buni războinici pe care îi avea acest sat!

Se apropiară de poarta exterioară, un adevărat monstru înalt de zece coți, construit din cel mai dur cedru, de grosimea piciorului unui bărbat, şi două trunchiuri masive de copac ancorând porțile către casele adiacente. Nicio armată nu străpunsese vreodată zidurile Assurului. Nu de când Lugalbanda executase magii extraordinare pentru a le face zidurile impenetrabile.

Bunicul Ninsiannei...

Iar acum, ea era sub controlul duşmanului.

— Ho! Jamin! strigară santinelele. Văd că Ninsianna te-a tras în țeapă?

O furie necontrolată îi clocotea în vene.

— A fost răpită, izbucni el. Dați alarma! Ordonați-le războinicilor să se adune!

Santinela cu piele negricioasă ridică un corn către buze şi suflă adânc, gutural, în semn de avertisment. *Păzea! Păzea! Păzea!* Sunetul reverberă în întreg satul, pe străzile de pământ bătătorit. Sătenii se revărsară din case, nerăbdători să vadă cine dăduse alarma.

— Dați-vă la o parte! strigă Siamek. Îi facem loc conducătorului nostru!

— Le-ați văzut? întrebă o femeie arătând înspre cer. Ați văzut stelele căzând din ceruri?

Pieptul lui Jamin se ridică pe măsură ce îşi făceau drum printre inelele concentrice pentru a ajunge în piața centrală. Siamek şi ceilalți războinici se îndoiră de la mijloc, ținându-se de laterale din cauza ritmului ucigător pe care Jamin îl impusese, însă acesta se menținu drept, gâfâind pentru a-şi controla respirația. În calitate de viitoare căpetenie, era slujba *lui* să îi conducă la luptă.

Tatăl său, Căpetenia Kiyan, păşi în pragul casei, purtând kiltul cu cinci straturi care îl evidenția drept *conducătorul* lor. În spatele său veni Immanu, tatăl Ninsiannei, îmbrăcat

în ținută completă de ceremonii, fără îndoială chemat pentru a interpreta semnele.

— Care este problema, tinere Muhafiz? întrebă Immanu.

Un nod i se formă în gât când indică drumul pe care veniseră.

— Un demon înaripat a venit pentru a ne fura femeile!

Un mesaj de la Anna

Dragă Cititorule,

Sper că ți-a plăcut acest fragment din seria „Sabia Zeilor”. Mi-am dorit să creez un erou. Dar nu *orice* erou, ci unul atât de minunat, încât oamenii să spună „Vreau să fiu exact ca el.” Aşa că mi-am pus mintea la contribuție, gândindu-mă la toți super-eroii de la televizor, la armele şi maşinăriile lor prosteşti. Şi aşa mi-a venit ideea.

Arhanghelul Mihail...

Cel care a trimis răul înapoi în iad...

În universul *meu,* îngerii sunt soldați dintr-un imperiu galactic, care slujesc ființele transcedentale (zeii) şi care se aseamănă mai mult titanilor cu defecte de pe Muntele Olimp decât creaturilor descrise în Scripturi. Unii dintre ei sunt atât de evoluați încât tind ei înşişi către dumnezeire. Totuşi, îngerii mei sunt, de asemenea, dureros de umani. Au defecte importante şi, uneori, fac greşeli. Suferă, simt, sângerează...

Aşa se întâmplă mereu când două facțiuni se află în război, nu?

Pentru a crea acest univers, am folosit mituri care preced Creştinismul cu 10.000 de ani, incluzând cultul preaslăvirii vulturului, Çatalhöyük, Povestea lui Ghilgameş, mituri privitoare la Annunaki, traduceri ale tablelor cuneiforme,

EBOOK *GRATU

Ce ai face dacă ai putea re
oră din viața ta? Află ch
acum ! Abonează-te aic

Află mai multe

"O poveste pătrunzătoare. Să poți repe
pe care îl regreți cel mai mult este o opo
de una la un milion!" – Recenzia unui citi

*Timp limitat

trimite un e-mail la lansarea următorului volum al seriei.

Ce ai face dacă ai putea retrăi o oră din viața ta? Află chiar acum ! Abonează-te aici :

Află mai multe >> https://wp.me/P2k4dY-16O

FRAGMENT: Sabia Zeilor

În zorii timpurilor, doi adversari antici se luptau pentru controlul Pământului. Un singur bărbat s-a înălțat, pe atunci, de-a dreapta oamenilor. Un soldat al cărui nume ni-l amintim încă şi astăzi...

.

Colonelul e, Mikhail
Mannuki'ili, ul navei sale
prăbuşite. F ilități care îi
par a fi cuno c din trecut,
el nu îşi poa

Oamenii un campion
cu aripi, o S ul împotriva
Celui Rău. M u este semi-
zeu, dar capa altceva.

Răul şopt moarte caută
să evite dis ădăcinați în
ideologia lor supremă în
această rep poveste a
umanității d pre ciocnirea
dintre imper el mai mare
super-erou Arhanghelul
Mihail.

Această c r religios!

.

BONUS SPECIAL: conține povestea originală *„Eroi de Demult”.*

.

Află mai multe >> http://wp.me/P5T1EY-wO

Un mo… e rog...

Te-ai bucu… a, aş fi foarte
recunoscătoa… ei librării din
care ai achiz… în scris. Fără
bugetul de p… ele mai multe
cărți nu înap… epția cazurilor
în care... citit… -a plăcut.

Mulțumes…

U… n

Câştigător al eFestivalului "Words Best of Independent eBook Awards" – Cea mai bună povestire a anului 2014

.

.

Un înger gotic de Crăciun

.

Rămăşiţele vechilor suferinţe nu sunt niciodată lăsate în urmă...

Părăsită de prietenul ei în Ajunul Crăciunului, Cassie Baruch crede că poate pune capăt suferinţei sale izbindu-se cu maşina de un copac bătrân. Dar atunci când un înger superb, cu aripi întunecate, apare şi îi spune “asta nu e vreo afurisită de poveste de dragoste paranormală, copilo”, îşi dă seama că moartea nu îi rezolvă problemele. Poate Jeremiel să o ajute să scape de rămăşiţele problemelor din trecut şi să îşi regăsească liniştea?

Această reinterpretare modernă a mitului îngerilor păzitori îmbină “O colindă de Crăciun” şi “O viaţă minunată”, într-o încercare de a le oferi oamenilor speranţa că îşi pot stăpâni şi depăşi trecutul.

.

„Foarte puţine cărţi mă înduioşează până la lacrimi, dar aceasta a reuşit într-o manieră glorioasă. Mesajul ei este redat cu umor şi graţie. Minunat!” – recenzia cititorului

.

„M-a făcut să îmi pese. Şi m-a făcut să plâng. Sunt foarte, foarte recunoscătoare pentru final.” – recenzia cititorului

.

„O carte care m-a înduioşat ca nicio alta.” – recenzia cititorului

.

„Încă o dată, Anna transformă cuvintele în aur. Întorsătura gotică a acestei „Colinde de Crăciun” moderne este spectaculoasă...” – recenzia cititorului

.

„Dacă aş putea, aş acorda acestei poveşti un număr infinit de stele! Această carte mi-a provocat fiori.”-recenzia cititorului

.

Aflǎ mai multe >> http://wp.me/P5T1EY-x3

Piesele de Şah

Apausha: Locotenent în Marina Comercialǎ a lui Sata'an

Baal Zebub: echivalentul politic pentru Primul-ministru al grupǎrii Sata'anice

Cea-Care-Este: creatoarea universului, Zeița

Cel-Care-Nu-Este: haosul primordial, Lordul Întunericului, paznicul Celei-Care-Este

Dadbeh: rǎzboinic Assur. Pus pe glume

Dahaka: sergent în armata lui Shay'tan, mâna dreaptǎ a Generalului Hudhafah

Firouz: rǎzboinic Assur, parţial pus pe glume

Gita: fata cu ochi negri, verişoara Ninsiannei

Glicki: ofițer major Mantoid, staționat pe *Rǎsǎritul de Luminǎ*. Secundul lui Raphael

Hashem: Împǎratul Etern, ființǎ transcedentalǎ

Hudhafah: general în infanteria Sata'anicǎ, responsabil cu anexarea Pǎmântului la Imperiul Sata'anic

Immanu: tatǎl Ninsiannei, şaman

Jamin: fostul logodnic gelos al Ninsiannei, fiul Cǎpeteniei Kiyan

Jophiel: Comandantul General Suprem al flotei Alianței

Kasib: locotenent în infanteria Sata'anică, Ofițerul Şef de Achiziții al Generalului Hudhafah
Ki: Zeița mamă a Celei-Care-Este
Kiaresh: războinic Assur din generația Căpeteniei
Kiyan: Căpetenia Assurului, tatăl lui Jamin
Lucifer: Prim-ministrul Alianței, fiul adoptiv a lui Hashem
Lugalbanda: războinic-şaman decedat, care avea puterea de a opri inima inamicului. Tatăl lui Immanu. Bunicul Ninsiannei şi al Gitei
Marwan: Şeicul tribului rival al Halifienilor
Micuţa Nemesis: capra
Mikhail: Colonelul Mikhail Mannuki'ili, Forțele Speciale Angelice. Pregătit de Cherubim
Moloch: Cel Diabolic, Devoratorul de Copii
Needa: vindecătoare din Assur. Mama Ninsiannei
Ninsianna: tânără din Assur care are o relație specială cu Cea-Care-Este
Raphael: Comandantul *Răsăritului de Lumină*, prietenul cel mai bun al lui Mikhail
Roshan: din tribul Halifian, ginerele lui Marwan. Moştenitorul grupului puternic Baranuman River
Shahla: fosta iubită a lui Jamin. Prostituată.
Shay'tan: Împăratul Imperiului Sata'anic. Un dragon “adevărat”.
Siamek: războinic din Assur. Secundul lui Jamin
Tinashe: femeia cu piele de abanos
Tirdard: tânăr războinic din Assur
Zepar: şeful de personal al lui Lucifer

Lista Speciilor

Angelicii: super-soldați modificați genetic, combinând baza genetică a oamenilor cu vederea perfectă şi aripile uliilor. Reprezintă Flota Aeriană a Alianței. Datorită împerecherii încrucişate pentru păstratea caracteristicilor animale, în prezent mai există mai puțin de 7500 de Angelici.

Arahnoid: specie de insecte însuflețite cu opt picioare care s-au dezvoltat în mod natural. Acestea li s-a alăturat Leonizilor în Flota Aeriană a Alianței.

Catoplebas: o specie evoluată natural, similară cu porcii sălbatici, care face parte din armatele lui Shay'tan. Sunt cunoscuți pentru caracterul combativ.

Centauri: super-soldați modificați genetic prin combinarea bazelor genetice ale cailor şi ale oamenilor. Servesc drept cavaleria Alianței. Datorită împerecherii încrucişate pentru păstrarea calităților animalice, în zilele noastre mai există mai puțin de 4000 de centauri.

Cherubim: o specie evoluată natural de creaturi feroce asemănătoare furnicilor, care locuiesc în colonii-stup de călugări conduşi de o singură regină. Sunt garda personală a Împăratului Etern şi se află pe punctul de a deveni ființe supreme.

Delphinium: specie dezvoltată natural, similară cu amfibienii. I-au înlocuit aproape în totalitate pe Merfolk ca Flotă Militară a Alianței.

Fiinţe Transcedentale: sau "vechii zei". Majoritatea sunt creaturi născute muritoare, dar care ajung, după nenumărate vieți, suficient de evoluate genetic încât să devină nemuritoare. Posedă varii nivele de abilități, de la semi-zei semi-muritori care se pot doar vindeca singuri

până la zei "elementali", care au învățat să exploateze legile fizicii. Câțiva dintre ei, cum ar fi Cea-Care-Este, s-au născut zei cu drepturi depline datorită faptului că descend din părinți zei.

Grigori: o specie de dragoni elementali care au dispărut în totalitate din galaxie în urmă cu multe milenii, toți cu excepția Împăratului Shay'tan.

Leonizi: super-soldați modificați genetic prin combinarea genelor leilor şi ale oamenilor. Sunt forțe situaționale cu scopuri multiple. Când situația se înrăutățeşte, Împăratul spune "Trimiteți Leonizii!" Datorită împerecherii încrucişate pentru păstrarea trăsăturilor animale, mai există în acest moment mai puțin de 3500 de Leonizi.

Mantoizi: specie evoluată natural de insecte sensibile cu şase picioare. Au suplimentat Angelicii în Flota Aeriană a Alianței.

Marid: umanoizi cu piele albastră care au fost cuceriți şi încorporați în armatele lui Shay'tan.

Merfolk: super-soldați modificați genetic care combină oamenii şi mamiferele acvatice. Au fost creați pentru a face parte din Flota Navală a Alianței. În urmă cu 500 de ani, această specie s-a unit cu specia-soră a Leviathans-ilor. În zilele noastre, mai există doar câțiva Merfolk-i pur sânge. Hibrizii rezultați sunt cunoscuți drept Mer-Levi.

Mu'aqqibat: specie evoluată natural de creaturi asemănătoare şerpilor, cu mâini şi picioare scurte şi cap asemănător cu al dragonului chinezesc. Sunt o "specie antică", mulți dintre ei fiind la granița de a deveni ființe transcedentale.

Oamenii: specie care a dispărut când un asteroid a lovit Nibiru, în urmă cu 74000 de ani. Toate încercările de a reloca oamenii pe alte planete au eşuat, iar ei au dispărut. Există zvonuri că Împăratul Etern se trage din această specie, dar Palatul Etern a refuzat să comenteze.

Serafim: sub-specie de Înger Întunecat care a fost distrusă în urmă cu 25 de ani de agresori necunoscuți. Un singur membru al speciei a supraviețuit, Colonelul Mikhail Mannuki'ili. Colonelul a dispărut şi este actualmente considerat mort.

Şopârle Sata'anice: specie de şopârle însuflețite care alcătuiesc cea mai mare parte a armatelor lui Shay'tan. Acesteau au apărut spontan în urmă cu 74.000 de ani, înlocuind Nefilimii, o specie astăzi dispărută, care servea drept soldat pentru Shay'tan.

Despre Autor

Anna Erishkigal este un avocat care se recuperează şi scrie ficțiune drept alternativă la ideea de a se întoarce acasă de la tribunal şi a-şi supune copiii vreunui interogatoriu. Creează sub un pseudonim, astfel încât colegii săi să nu îi pună la îndoială pledoariile, considerând că ar fi la rândul lor rodul ficțiunii. În cele mai multe cazuri, dreptul

este, după câte se pare, pură ficțiune. Însă avocații preferă să își numească activitatea „apărare plină de zel a clientului”.

Șansa de a analiza cotloanele cele mai întunecate ale ființei umane face posibilă construirea unor personaje ficționale interesante, acel gen de personaje pe care îți dorești fie să le încarcerezi, fie să scrii despre ele acasă. În ficțiune, poți jongla cu faptele fără a-ți face prea multe griji privind adevărul. În pledoariile legale, dacă propriul client te minte, ești pus într-o situație stupidă în fața judecătorului.

Cel puțin în ficțiune, dacă un personaj devine supărător, îl poți omorî...

Alte cărți de Anna Erishkigal

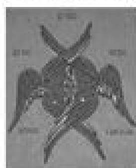
Ceasornicarul (o nuvelă)
Un înger gotic de Crăciun
.
Sabia zeilor Saga
(fantezie epică)
Eroi de Demult (o nuvelă)
Sabia Zeilor
Nu este loc pentru înger decăzuți
Fructul interzis (în curând)

Mai multe cărți românești:
http://wp.me/P5T1EY-oU

Copyright

Publicat de Seraphim Press, Cape Cod, Massachusetts, SUA.

www.seraphim-press.com

Ediţia electronică:
ISBN-13: 9781943036295
ISBN-10: 1-943036-29-2

Editat de Alina Cristea

de artă autoportrete şi elemente de stoc licențiate după cum urmează: Mikhail – compilarea imaginilor 1234rf.com 16490730 şi 16658637; arme 16466222 şi 19224388.

Cuprins